

“Αγωνίζου τὸν καλὸν ἀγὼνα τῆς πίστεως” (Α΄ Τιμ. 6,12)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ - ΕΤΟΣ ΙΒ΄ - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 150 - ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΛΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 1603, ΛΑΡΙΣΑ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2009

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΡΩΜΑΙΟ/ΚΑΘΟΛΙΚΟΥΣ

του Π. Ευστάθιου Κόλλα

Τελευταία γίνεται πολύς λόγος για το διάλογο μεταξύ της ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ και των Ρωμαιο/Καθολικών με απώτερο πάντα σκοπό την ένωση των εκκλησιών, «**ίνα ώσιν έν**», [Ιωάν. 17,11]. Είναι προφανές ότι ο χαρακτηρισμός, «**ένωση των εκκλησιών**», δεν είναι ο ενδεδειγμένος, δεν είναι δόκιμος από ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ Δογματικής και Εκκλησιολογίας, γιατί, **Η Εκκλησία του Ιησού Χριστού, δεν έχει πληθυντικό αριθμό**. Είναι **ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ & ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ**, και είναι **ΜΙΑ**, γιατί ο Ιησούς Χριστός (= ο άνθρωπος εξ ουρανού), κατέβηκε εδώ κάτω στη γη, για να ιδρύσει, όχι εκκλησίες,

αλλά **ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ**. Πληθυντικός αριθμός αποδίδεται μόνον στις ομόδοξες τοπικές Εκκλησίες του Χριστού, οι οποίες, όμως, αποτελούν την **ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ**. Η κάθε τοπική Εκκλησία του Χριστού δεν είναι κομμάτι της ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, αλλά **ΟΛΗ** η Ορθόδοξη Εκκλησία του Ιησού Χριστού. «**Έν τη Μία αι πολλοί, και εν ταις πολλαίς η Μία**». Ο διάλογος ανήκει στην ουσία της Ορθόδοξης Εκκλησίας, και έχει ως βάση της την αλήθεια, γι' αυτό πάντα ο διάλογός της είναι **λόγος αληθείας, και**

Η 11η συνάντηση Ορθοδόξων - Παπικών στην Κύπρο

έχει ως μοναδικόν απώτερο πάντα σκοπό, αυτός ο διάλογος, την ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ και σωτηρία του ή των εκπεσόντων.

Ο ίδιος ο Θεός μας καλεί σε συνετό διάλογο, αλλά με βάση την **αληθινή αλήθεια**: «**δεύτε και διαλεχθώμεν**» [Ησ. 1,18]. Ωστε, διάλογος, **ΝΑΙ**, και μόνον όταν ο διάλογος αυτός είναι σύμφωνος προς το σκοπό του. Δεν αποκλείει ποτέ το διάλογο η Εκκλησία του Χριστού, [τον κάθε διάλογο], γιατί αν τον αποκλείσει υπάρχουν σοβαροί κίνδυνοι: **α)** Ο κίνδυνος της δημιουργίας εγωιστικής αυτάρκειας από το μέρος της, [**δεν μας ενδιαφέρει τί κάνουν οι άλλοι, εμείς μόνον να είμαστε καλά**]. **β)** Υπάρχει ο κίνδυνος ενός επαρχιωτισμού, μιας απομόνωσης έναντι του κόσμου. **γ)** Υπάρχει ο κίνδυνος της απομάκρυνσης της Εκκλησίας του Χριστού από τα ζωτικά (= **οικουμενικά**) προβλήματα της ζωής. **δ)** Υπάρχει ακόμη και ο κίνδυνος της αδικίας, ιδίως των Ανατολικών προ και μετά χαλκηδονείων, και των Παλαίο/Καθολικών. Γενικά η Εκκλησία του Χριστού έχει την ευθύνη της βοήθειας προς όλους, εφ' όσον έχει την αλήθεια, και σ' αυτό ακριβώς την προστάζει η Κεφαλή της, ο Ιησούς Χριστός: «**πορευθέντας μαθητεύσατε πάντα τα έθνη διδάσκοντες... και ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται, ο δε απιστήσας κατακριθήσεται**» [Ματθ. 28, 19-20 **πρβλ.** Μάρκ. 16,15-16].

ΛΟΙΠΟΝ: Διάλογος βάσης επί συνετού Θεολογικού επιπέδου και με μεγάλη προσοχή, ώστε να αποφευχθεί ο κίνδυνος **διαίρεσης του πληρώματος της Εκκλησίας ΝΑΙ**, ΕΝΟΤΗΤΑ όμως χωρίς την αλήθεια **ΟΧΙ**, ούτε και υποχωρήσεις στην Ορθόδοξη πίστη και την αλήθεια. Η αγάπη που πρέπει να υπάρχει στο διάλογο δεν πρέπει να είναι αισθητική, αισθηματική, αλλά να είναι έκφραση της αλήθειας. Η Εκκλησία του Χριστού είναι **Η** αλήθεια, διότι κατέχει την αλήθεια, και είναι **Ο** φορέας, και **Ο** αλάτρητος ερμηνευτής της αληθείας του Θεού. **ΑΛΛΑ** μέσα στην καθολικότητα της Εκκλησίας είναι και ο **Οικουμενισμός**, γιατί η Εκκλησία του Χριστού στην ουσία της, είναι **ΑΝΟΙΓΜΑ** προς το κόσμο, **όμως, όχι να γίνει κόσμος, αλλά για να αγιάσει, και να σώσει το κόσμο. Αλήθεια!** Τι θα ήταν η οικουμενικότητα της Εκκλησίας του Χριστού χωρίς την **ΕΝΟΤΗΤΑ**, την **ΑΠΟΤΗΤΑ**, και την **ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΤΗΤΑ**;

Επειδή, η ύπουλη συνάντηση της Θεσσαλονίκης, [20-5-09], απέδειξε, ότι υποβόσκουν σατανικές υπόγειες διαδρομές σε βάρος της ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, και εκ των έδρων «**το μυστήριον ήδη της ανομίας ενεργείται**» [Β' Θεσ. 2,7], δηλώνεται με στεντόρεια ΟΡΘΟΔΟΞΗ φωνή, και προς πάσα κατεύθυνση ότι, **ο διάλογος με τους Ρωμαιο/Καθολικούς δεν είναι καθόλου δύσκολος από το μέρος της Ορθόδοξης Εκκλησίας, αλλά παρά πολύ απλός, αρκεί, «εν τω φωτί της ημέρας»** Α' Θεσ. 5,5,], να δεχτούν να επανέλθουν, οι Ρωμαιο/Καθολικοί, εκεί που τότε, [1054 μ.Χ.], ήμασταν μαζί, και ως ομόδοξοι αδελφές της **ΜΙΑΣ** Εκκλησίας του Ιησού Χριστού καταπολεμούσαμε και αντιμετωπίζαμε, με απαρύμιλλη γενναιότητα, τους αιμοβόρους και αιμοδιψείς εχθρούς της Πίστεώς μας, τα σατανικά κίνητα εκείνα σίφη των αιρετικών, και τις ψυχοκτόνες αιρέσεις τους. **Εκεί**, λοιπόν, τους περιμένουμε να επιστρέψουν εδώ και 955 χρόνια. Και αν ποτέ θελήσουν να επιστρέψουν, τότε, **ώ τότε!!** Χαρές και πανηγύρια επί γης και «**εν ουρανῷ, επί αμαρτωλῶν μετανοούντων**». [Λουκ. 15,6 -7, Ματθ. 18,11-13].

ΕΠΟΜΕΝΩΣ: **ΝΑΙ**, σ' αυτό το διάλογο βάσης και αληθείας με τους Ρωμαιο/Καθολικούς, και εφ' όσον, βεβαίως, δεν θα διασαλεύεται, ποσώς, η αρμονία, της **ΕΝΟΤΗΤΑΣ**, της **ΚΑΘΟΛΙΚΟΤΗΤΑΣ**, της **ΑΠΟΤΗΤΑΣ**, και της **ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΤΗΤΑΣ** της Εκκλησίας του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, «**ην περιεποιήσατο δια του αίματος του ιδίου**» [Πρξ. 20,28], **Ίδωμεν.** «**Ο δρόμος είναι ανοικτός, και τα σκυλιά δεμένα**».

Πρεσβύτερος ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΟΛΛΑΣ
Ορθόδοξος Θεολόγος-Εκκλ/κός Συνήγορος

Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ «ΚΑΘΑΡΩΝ»

του Ε. Χ. Οικονομάκου

Οι αποκαλύψεις σκανδάλων στο χώρο της Εκκλησίας και η συνήθης αντίδραση των εκκλησιαστικών παραγόντων σ' αυτές, αναδεικνύουν μια βαθειά κρίση γνησιότητας σε πολλές από τις «αυθεντίες» του χώρου αυτού. Σκανδαλοποιοί και συνένοχοι, αλλά και «σοφοί» αθώοι, αιδήμονες ή καιροσκοποί, όταν λάβουν γνώση αήθων πράξεων και ενεργειών κυρίως υψηλόβαθμων κληρικών, πασχίζουν να τις συγκαλύψουν. Άλλοι έχουν αισθη- ματα ενοχής. Άλλοι, με βάση το τα-

ξικό «φιλάδελφον», στηρίζουν κάθε κραγμένο συνάδελφό τους, που χύνει κροκοδείλια δάκρυα γιατί, τάχα αδίκως, γίνεται στόχος αποδοκιμασιών από φανατικούς «ταλιμπάν»! Άλλοι ζουν «στον κόσμο τους», μέσα σε εθελούσια άγνοια για τα τραγικά θύματα διεφθαρμένων κληρικών, με μόνη τους έγνοια, τι θα πει ο κόσμος γι' αυτούς και την τάξη τους. Όλοι αυτοί, στην προσπάθεια να πείσουν εαυτούς και αλλήλους για την ορθότητα της στάσεώς τους, επιστρατεύουν κάθε είδους

επιχείρημα, δίδην θεολογικό. Για εκφοβισμό δε όσων ασκούν έλεγχο, κληρικών και λαϊκών, εκτοξεύουν εναντίον τους άσχετα χωρία της Γραφής, ή με διαθέσιμα ιεροεξεταστών τους κατατάσσουν, ούτε λίγο ούτε πολύ, στους αιρετικούς. Στην αίρεση των «Καθάρων».

Η αίρεση αυτή έλκει την καταγωγή της από το dualισμό των παλιών γνωστικών, ο οποίος δέχεται δύο αντιμαχόμενους θεούς, ένα του καλού και ένα του κακού. Σα νοστροπία φτάνει μέχρι τις μέρες μας.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗ 5Η ΣΕΛΙΔΑ

ΕΧΕΙ ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑ Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ;

“Οι Ορθόδοξοι Εκκλησίας... παρουσιάζουν ένα μειονέκτημα” (Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ΄)

Ο τίτλος του άρθρου είναι δικός μας. Και τον τίτλο αυτό μας τον επέβαλε έμμεσα ο θρησκευτικός πλανητάρχης Πάπας Βενέδικτος 16ος, που εδρεύει στο κράτος του Βατικανού. Και πώς μας τον επέβαλε; Με τις δηλώσεις του μέσα στον περασμένο χρόνο 2007.

Οι δηλώσεις του;

«**Η μόνη Εκκλησία του Χριστού υφίσταται μόνο μέσα στην Καθολική Εκκλησία... σε μία αιώνια ιστορική διάρκεια**». Κι αυτό σημαίνει, κατά τον Πάπα, ότι η Εκκλησία του είναι μόνη και μοναδική. Αυτή δε τη μοναδική, τη μία μόνο Εκκλησία, την ίδρυ-

σε ο Χριστός στη **Ρώμη**, στην κοσμοκράτειρα τότε Ρώμη, και ειδικά στη γεωγραφική έκταση του κρατιδίου του Βατικανού. Εκεί την ίδρυσε ο Χριστός τη μία και μοναδική Εκκλησία του και όχι στην Ανατολή, στην Αγία Πόλη της Ιερουσαλήμ, όπου δικάστηκε και καταδικάστηκε σε σταυρικό θάνατο!

• **Και αρχηγός της Εκκλησίας;**

Όσο ο Χριστός ήταν στη γη, **αρχηγός της Εκκλησίας του ήταν ο ίδιος**. Μετά όμως τη σταυρική του θυσία, την τριήμερη ταφή του, την Ανάσταση και την Ανάληψή του στον ουρανό, όρισε **ο Χριστός αρχηγό της Αγίας του Εκκλησίας** πάνω στη γη, στη «στρατευόμενη Εκκλησία» Του, τον Πάπα της Ρώμης! Έτσι στον μεν ουρανό, στη «θριαμβεύουσα Εκκλησία», Αρχηγός είναι ο

του Αρχ. Π. Γερβάσιου Ραπιτσιούλου

Χριστός. Στη δε γη Αρχηγός της Εκκλησίας είναι ο Πάπας!! Μόνον ο Πάπας. Ο κάθε Πάπας. Χθες ήταν ο Πάπας Ιωάννης-Γαύλος Β'. Σήμερα ο Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ΄. Αύριο, μετά το θάνατό του, Αρχηγός της Εκκλησίας θα είναι ο διάδοχός του. Ο οποίος διάδοχος.

• **Και με έδρα το κράτος του Βατικανού.**

Λέμε κράτος, γιατί ο Πάπας είναι και αρχηγός του κράτους του Βατικανού, το οποίο, με γεωγραφικό προσδιορισμό, του το παραχώρησε ο **Δικτάτορας Μουσσολίνι**, που επιχείρησε να καταλάβει την Ελλάδα μας στις 28 Οκτωβρίου 1940, αλλά νικημένος από την αντίσταση και νικηφόρα προέλαση των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων γύρισε πίσω στο Ιταλικό κράτος του, για να βρει τραγικό θάνατο, ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗ 2Η ΣΕΛΙΔΑ

ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΠΕΣΤΕ ΚΑΙ ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

ΣΕΛ. 7

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ

Συνεχίζεται η συλλογή υπογραφών για την «**ομολογία πίστεως κατά του Οικουμενισμού**». Όσοι επιθυμούν μπορούν να υπογράψουν στα γραφεία της εφημερίδας μας ή απευθείας στη διεύθυνση του περιοδικού «**Θεοδρομία**» «**ΘΕΟΔΡΟΜΙΑ**» Τ.Θ. 1602, 54124 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. FAX: 2310 276590 και e-mail: palimpece@otenet.gr

ύστερα από την κατάληψη της Ιταλίας από τους Σιμμάχους το 1454.

Αρχηγός της Εκκλησίας του Χριστού ο Πάπας. Αρχηγός και του κράτους του Βατικανού και πάλι ο ίδιος. Κάτι σαν Καίσαρας, όπως π.χ. ο Νέρων, ο Διοκλητιανός κ.ά. Σαν... Και με πλήρη κρατική σύνθεση. Με Πρωθυπουργό και Υπουργούς σε όλους τους τομείς της ζωής ενός κράτους. Ασφαλώς και με Υπουργό των Στρατιωτικών. Μη ξεχνάμε ότι οι Ένοπλες Δυνάμεις του κράτους του Βατικανού, οι Στρουφούροι, με την ευλογία του Πάπα, αρχηγού Εκκλησίας και Κράτους, πέτυχαν την πρώτη άλωση της Βασιλίδος των πόλεων, της Κωνσταντινούπολης, της Νέας Ρώμης, το 1203, και αποκρίθηκαν ή εξόρισαν Πατριάρχη και Αυτοκράτορα στη Νίκαια της Μ. Ασίας, ενώ εγκαταστάθηκαν «στην του Κωνσταντινού πόλιν» για 100 περίπου χρόνια. Τότε ρήμαξαν κυριολεκτικά την Πόλη. Έκλεψαν, και τί δεν έκλεψαν! Ιερά λείψανα, ποικίλους θησαυρούς, ακόμη και αυτήν την επένδυση της Αγίας Τραπεζής, την οποία σήμερα φυλάγουν στον Άγιο Μάρκο της Βενετίας. Και για να τη δει κάποιος, ακόμα και εμείς οι Έλληνες, πληρώνουμε, παρακαλώ, εισιτήριο! Και όλα αυτά έγιναν με την ευλογία του Αρχηγού της Εκκλησίας, της ορατής κεφαλής του Χριστού εδώ στη γη. Από τέτοιες κεφαλές να μας φυλάγει ο Θεός.

Αλλά ας έρθουμε στο κυρίως θέμα.
Ενώ από τη μία πλευρά λέει ο Πάπας ότι η δική του Εκκλησία είναι «η μόνη Εκκλησία του Χριστού... σε μία αιώνια ιστορική διάρκεια», δηλ. από την ημέρα που ο Χριστός ίδρυσε την επί γης Εκκλησία Του μέχρι σήμερα και ασφαλώς μέχρι τη δεύτερη παρουσία Του, από την άλλη πλευρά λέει ότι «οι Εκκλησίες της Ανατολής, οι ορθόδοξες Εκκλησίες, από την πλήρη κοινότητα με την Καθολική Εκκλησία, αν και παρουσιάζουν ένα μειονέκτημα, να μην αναγνωρίζουν ως ορατή κεφαλή της Εκκλησίας τον επίσκοπο Ρώμης και διάδοχο του Πέτρου, διατηρούν χάρη στην αποστολική διαδοχή, πραγματικά μυστήρια και δικαιούνται να λέγονται Εκκλησίες, ιδιόρρυθμες και τοπικές, και είναι αδελφές Εκκλησίες».

Περιέργων! Ο Πάπας λέει ότι μία και μόνον Εκκλησία του Χριστού υπάρχει. Κι αυτό είναι αληθινό. Άλλωστε αυτό λέει και το Σύμβολο της Πίστεως: «Πιστεύω... εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν...». Τότε όμως πώς ονομάζει Εκκλησίες και τις Ορθόδοξες Εκκλησίες; Καλά. Πόσες Εκκλησίες ίδρυσε ο Χριστός; Τί δε να πούμε και για το Παγκόσμιο Σύμβολο Εκκλησιών; Θεέ μου! Θα τρελαθούμε! Πώς καταντήσαμε τη μία, αγία, καθολική και αποστολική Εκκλησία σου! Γεμίσαμε εμείς οι «χριστιανοί» τον κόσμο «Εκκλησίες»! Αμφιβάλω αν υπάρχει άνθρωπος στη γη που να γνωρίζει τον ακριβή αριθμό των «Εκκλησιών» του Χριστού. Κι αυτό, γιατί κάθε μέρα ξεφυτρώνει και μια άλλη, πρόσθετη, Εκκλησία.

Θέε μου, συγχώρεσε τους «χριστιανούς» σου!

Αλλά ξέφυγα. Γυρίζω πια στο θέμα μας. Ποιο το θέμα μας; Είναι αυτό που προτάσσουμε στην αρχή της γραφής μας.

Ποιο, λοιπόν, το «μειονέκτημα» της Ορθόδοξης Εκκλησίας; Αρχικά θα λέγαμε ότι η λεγόμενη Καθολική Εκκλησία δεν είναι καν Εκκλησία. Είναι παπική μόνον «Εκκλησία», όπως την οραματίστηκαν οι Πάπες. Δεν έχει καμία σχέση με τη μία και μοναδική Εκκλησία, την οποία ίδρυσε ο Χριστός στην Αγία Γη. Το ξαναλέω: Καμιά. Και να πάψει το Βατικανό να μιλάει για Εκκλησίες.

Τώρα να πούμε για το «μειονέκτημα» της Ορθόδοξης, όπως το λέει ο Πάπας.

Εμείς πιστεύουμε ότι κεφαλή της Εκκλησίας είναι ο ίδιος της και μόνον. Ο Χριστός. Αυτό το λέει κατηγορηματικά το στόμα του Χριστού, αυτός ο Απ. Παύλος. Και το λέει στην προς Εφεσίους επιστολή του. Αντιγράφουμε: «Αυτόν, τον Χριστόν, έδωκε κεφαλήν υπέρ πάντα τη Εκκλησία, ήτις εστί το σώμα αυτού» (Εφεσ. α', 22-23). Ποιος όρισε το Χριστό κεφαλή στην Εκκλησία; «Ο Θεός του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο πατήρ της δόξης» (Εφεσ. α', 17). Αυτόν το Χριστό «εγείρας εκ νεκρών, εκάθισεν εν δεξιά αυτού εν τοις επουρανίοις» (Εφεσ. α', 20). Και αυτόν το Χριστό τον έβαλε «υπεράνω πάσης αρχής και εξουσίας και δυνάμεως και κυριότητος και παντός ονόματος ονομαζόμενου ου μόνον εν τω αιώνι τούτω, αλλά και εν τω μέλλοντι» (Εφεσ. α', 21). Δηλαδή έβαλε το Χριστό υψηλότερα από τους αγγέλους, παραπάνω από κάθε Αρχή και Εξουσία και Δύναμη και Κυριότητα και από κάθε άλλο αγγελικό και ένδοξο όνομα που υπάρχει και ονομάζεται και – το λέμε εμείς αυτό σαν φυσική συνέπεια – παραπάνω και από τον Πάπα. Και προσέξετε και το άλλο: «εν τω αιώνι τούτω, αλλά και εν τω μέλλοντι». Και τον έβαλε κεφαλή της Εκκλησίας όχι μονάχα στην παρούσα ζωή αλλά και στη μέλλουσα. Με άλλα λόγια: Ο Χριστός είναι

κεφαλή της Εκκλησίας και στη γη. Τώρα πώς το πέτυχε ο Πάπας και έγινε αντιπρόσωπος του Χριστού στη γη, αυτό είναι μυστήριο, που μόνον ο ίδιος ο Πάπας το ξέρει.

Και ακούστε μιά ύβρη του Πάπα: «Όπου Πάπας, εκεί και η Εκκλησία» (Πάπας Παύλος Β'). Και το άλλο πάλι: «Εκτός της Καθολικής-Παπικής εννοείται- Εκκλησίας δεν υπάρχει σωτηρία». Δηλαδή, όλοι εμείς οι Ορθόδοξοι είμαστε χαμένοι, είμαστε κολασμένοι!

Σ' εκείνη την «πέτρα» (Ματθ. ιστ', 18), που σημαίνει ομολογία, εκεί σκαλώνει ο Πάπας και όλη η δική του «Εκκλησία» και προσαγορεύεται κεφαλή και αρχηγός της Εκκλησίας! Αλλά άλλο «πέτρα» και άλλο «Πέτρος».

Να, λοιπόν, το «μειονέκτημα» των Ορθόδοξων Εκκλησιών: Δεν αναγνωρίζουμε στον Πάπα το πρωτείο, ότι δηλαδή είναι πρώτος στην Εκκλησία του Χριστού. Κεφαλή και Αρχηγός της Εκκλησίας του Χριστού. Πιο απλά: Ο Πάπας έκανε πέτρα το Χριστό και ανέλαβε αυτός την αρχηγία. Δέστε αναίδεια, παμότητα, και εωσφορική αλαζονεία!!!

Αλλά απ' αυτό το «μειονέκτημα» απορρέουν και άλλα επιμέρους «μειονεκτήματα».

**• Πρώτο «μειονέκτημα»:
ΤΟ ΑΛΑΘΗΤΟ ΤΟΥ ΠΑΠΑ.**

Το αλάθητο του Πάπα το θέσπισε η Α' Σύνοδος του Βατικανού. Αφού, λοιπόν, ο Πάπας είναι κεφαλή της Εκκλησίας, έχει την υπέρτατη δικαιοδοσία να αποφαινεται αλάθητα. Αρχικά μιλούσε αλάθητα μόνον «από καθέδρας», όταν δηλαδή μιλούσε σαν ποιμένα και Διδάσκαλος όλων των Χριστιανών. Μετέπειτα όμως ομιλεί αλάθητα και σαν ιδιώτης. Έτσι, λοιπόν, μπορεί να λέγει ο Πάπας: «εγώ ειμί η αλήθεια».

Έλα όμως που το ίδιο είπε και ο Χριστός; Είπε: «Εγώ ειμί... η αλήθεια» (Ιωάν. ιδ', 6). Στον Πιλάτο είπε και τούτο το λόγο ο Χριστός: «Εγώ εις τούτο γενένημαι και εις τούτο έληλυθα εις τον κόσμον, ίνα μαρτυρήσω τη αλήθεια» (Ιωάν. ιη', 37). Εγώ γι' αυτό γεννήθηκα και γι' αυτό ήλθα στον κόσμο, για να κηρύξω την αλήθεια. Εδώ όμως τα πράγματα μπερδεύονται.

Ποιος, τέλος πάντων, λέγει την αλήθεια;

Ο Πάπας ή ο Χριστός; Εμείς οι Ορθόδοξοι πιστεύουμε ότι μόνον ο Χριστός είναι η αλήθεια και λέγει πάντα την αλήθεια. Η Παπική όμως «Εκκλησία» διακηρύττει ότι ο Πάπας λέγει την αλήθεια. Έτσι, οι Ορθόδοξες Εκκλησίες έχουν κι αυτό το «μειονέκτημα»: Δεν αναγνωρίζουν το αλάθητο του Πάπα.

**• Δεύτερο μειονέκτημα:
ΤΟ ΦΙΛΙΟΚΒΕ.**

Έχουν και δεύτερο «μειονέκτημα» οι Ορθόδοξες Εκκλησίες. Ποιο είναι; Το περίφημο Φιλιόκβε. Τί σημαίνει Φιλιόκβε; Σημαίνει ότι το Άγιο Πνεύμα δεν εκπορεύεται μόνον από τον Πατέρα, αλλά εκπορεύεται και από τον Υιό, τον Ιησού Χριστό. Ωστόσο όμως στο 8ο άρθρο του Συμβόλου της Πίστεως η Β' Οικουμενική Σύνοδος, στην οποία συμμετείχαν και όλοι οι Επίσκοποι της Δυτικής Εκκλησίας, πριν ακόμα αυτή αποσχισθεί από τη «Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία», δογματίσει: «Και εις το Πνεύμα το Άγιον, το Κύριον, το ζωοποιόν, το εκ του Πατρός εκπορευόμενον, το συν Πατρί και Υιού συμπροσκυνούμενον και συνδοξαζόμενον, το λάλησαν δια των προφητών».

Πάλι μπερδεύονται τα πράγματα.

Πρώτα όλη η Εκκλησία του Χριστού δογματίσει με τη Β' Οικουμενική Σύνοδο ότι το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται μόνον «εκ του Πατρός». Μετά την απόσχιση της Δυτικής «Εκκλησίας» πρόσθεσε ότι το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται «και εκ του Υιού»!!!...

Τί γίνεται τώρα;
Ό,τι και να γίνει, το ότι δεν δεχόμαστε την αυθαίρετη προσθήκη, καινοτομία, της Παπικής «Εκκλησίας», ως πούμε Εκκλησίας, έχουμε κι εδώ μειονέκτημα. Αλλά πώς να το κάνουμε; Αν θέλαμε εμείς οι Ορθόδοξοι να μην έχουμε μειονεκτήματα, θα έπρεπε να παραδεχθούμε όλα όσα διδάξε και έπραξε η Παπική «Εκκλησία» μετά την οριστική της αποκοπή, το 1054, από τη «Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία».

Ποια είναι αυτά;
Ποιο πρώτα να πούμε και ποιο δεύτερο; Είναι πολλά τα «μειονεκτήματά» μας.

• Μειονεκτούμε στο καθαρτήριο πυρ.

Ο Πάπας πιστεύει ότι η ψυχή που δεν πρόφθασε να ολοκληρωθεί τις πενήντα του Παπικού εξομολόγου, περνά από το καθαρτήριο πυρ, στο οποίο καθαρίζεται από τις αμαρτίες της και ύστερα εισέρχεται στον Παράδεισο.

Μειονεκτούμε και σ' ένα άλλο πυρ:

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ 1Η ΣΕΛΙΔΑ

Σ' αυτό που άναβε η Παπική «Εκκλησία», με την Ιερά Εξέταση, και έκαινε τον ένοχο στο ένα ή στο άλλο μεγάλο αμάρτημα. Σαν τον επιστήμονα Γαλιλαίο, που τόλμησε και διακήρυξε ότι η γη κινείται!!!

• Μειονεκτούμε και στην εξομολόγηση αμαρτιών.

Κάποτε ο Πάπας συγχωρούσε τις αμαρτίες των αμαρτωλών, αν οι αμαρτωλοί πληρώναν. Αν κατέβαλλαν το ορισμένο χρηματικό ποσό, τότε ο Πάπας τους έδινε το λεγόμενο συγχωροχάρτι και καθαρίζονταν από κάθε ρύπο και αμαρτία. (Αυτά είδε ο Λούθηρος και κήρυξε επανάσταση κατά της Παπικής «Εκκλησίας»).

• Μειονεκτούμε στην έλλειψη «Ουνίας».

Την «Ουνία» εμείς οι Ορθόδοξοι απορρίπτουμε με βδελυγμία, γιατί είναι έξω του γράμματος και του πνεύματος του Χριστού, αλλά και έξω από κάθε λογική. Ουνία θα πει ένωση. Με το όνομα Ουνία ο Πάπας συνέστησε ειδικό σώμα πιστών του, με το οποίο επιδιώκει τον προσηλυτισμό των Ορθόδοξων χριστιανών, και όλων των Ομολογιών, στην Παπική «Εκκλησία». Είναι ένα είδος «κομάντος», με σύγχρονη ορολογία. Οι Ουνίτες, για να ξεγελάσουν τους Ορθόδοξους, έχουν την ίδια ιερατική αμφίεση με τους Ορθόδοξους. Έτσι δεν τους ξεχωρίζεις αν είναι Ουνίτες ή όχι. Το ίδιο και οι Ναοί τους. Όμοιοι σε όλα με τους Ορθόδοξους Ι. Ναούς. Είναι με άλλα λόγια «προβατόσχημοι λύκοι». Πόσοι αθώοι Ορθόδοξοι δεν έπεσαν στην παγίδα του Παπισμού!!! Ύστερα έχουν και το άλλο οι «κομάντος» του Πάπα. Χρησιμοποιούν και βία μέσα. Και το θάνατο! Η πιστεύεις στον Πάπα ή πεθαίνεις. Ένα εκατομμύριο Σέρβους έσφαξαν το 1941. Γιατί; Γιατί δεν ασπάσθηκαν τον Παπισμό, τον «Άγιο Πατέρα». Όλη τους την πορεία οι Παπικοί, ιδιαίτερα οι Ουνίτες, τη σημάδεψαν με αίμα. Όλα τα κράτη που υπάγονταν στην άλλοτε Σοβιετική Ένωση, ιδιαίτερα η Ουκρανία, είναι μάρτυρες των βασανιστηρίων και θανάτων, γιατί προτίμησαν την Ορθοδοξία από τον Παπισμό.

Ας κάνουμε μιά υπόθεση:
Μιμούμενη τον Πάπα, δημιουργεί και η Ορθόδοξη Εκκλησία «κομάντος» Ουνίτες. Ουνία έχει ο Πάπας; Μιά άλλη Ουνία συνιστά και η Ορθόδοξη Εκκλησία. Κτίζει Ι. Ναούς σε μεγάλες πόλεις της Παπικής «Εκκλησίας» και πρώτα στη Ρώμη. Ναούς καθόλα ίδιους με τους ναούς της Παπικής Εκκλησίας. Στον ίδιο ρυθμό.

Με ανδριάντες, αγάλματα του Χριστού, της Παναγίας και των Αγίων, αντί της βυζαντινής Αγιογραφίας. Ίδια Αγία Τράπεζα. Χορωδία με αρμόνιο. Κοινωνεί τους χριστιανούς μόνο Σώμα Χριστού, τη βιομηχανοποιημένη «όσπια». Οι ιερείς με ίδια ιερατική αμφίεση, όμοια με τα άμφια των Παπικών ιερέων και αρχιερέων-Καρδινάλιων. Μόνο που θα μνημονεύουν τον οικείο Επίσκοπο της περιοχής κι όχι τον Πάπα.

• Και η διακονία της;
Η διακονία της ιεραποστολής. Δηλαδή ο προσηλυτισμός των πιστών της Παπικής «Εκκλησίας» στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Και με μέσα το λόγο του Ευαγγελίου, αλλά και κάθε άλλο μέσο, θεμιτό ή και αθέμιτο, όπως η βία και φορές ο μαρτυρικός θάνατος, όπως εκείνος στη Σερβία και όπου άλλο.

Ερωτώ:
Πώς θα αντιδρούσε στην περίπτωση αυτή ο Πάπας; Και το άλλο. Θα ερχόταν στο διάλογο για την «ένωση» της Ορθοδοξίας, με την ορθόδοξη «Ουνία» παράλληλα να μάχεται νύχτα και ημέρα για τον προσηλυτισμό των Παπικών χριστιανών;

Η Ορθόδοξη Εκκλησία επιδιώκει την ένωση με την αγάπη που κήρυξε ο Χριστός, ο Σωτήρας του κόσμου! Αλλά ένωση, κατά τον Πάπα, μπορεί να επιτευχθεί μόνο, μόνο και πάλι μόνο, με την υποταγή. Εκεί στοχεύει ο Πάπας με το πρόσημα της αγάπης.

Κι αν η Παπική «Εκκλησία» δεν επιτύχει την ένωση με την υποταγή, τότε θα μείνει μόνη. Και το μέλλον της; Το μέλλον της διαγράφεται όμοιο με την ιστορία του υπαρκτού Σοσιαλισμού. Της πρώην κραταιάς Σοβιετικής Ένωσης.

Έλληνες Ορθόδοξοι και παντός έθνους Ορθόδοξοι! Σταθείτε όρθιοι, αλύγιστοι και άκαμποι. Την Ορθοδοξία και τα μάτια σας! Γιατί η «Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία» που ίδρυσε ο Χριστός είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία, στην οποία προσέρχονται πολλοί Καθολικοί χριστιανοί, οι οποίοι σ' αυτήν και μόνο βρίσκουν, επιτέλους, την αλήθεια και την ανάπαυσή τους.

“ΝΑΙ ΜΕΝ, ΑΛΛΑ ...”

Του Πρωτοπρεσβυτέρου Διονυσίου Τάτου

ΤΟ ΘΕΜΑ του Οικουμενισμού αποσχολεύει ιδιαίτερα τους συνειδητούς χριστιανούς, οι οποίοι ζητούν από τους κληρικούς ενημέρωση και καθοδήγηση. Όμως περιοσεί η σιωπή από καιροσκοπισμό και δειλία. Ελάχιστοι είναι εκείνοι, που δημοσίως επικρίνουν τους Οικουμενιστάς και διατυπώνουν τη γνώμη τους ελεύθερα. Και αυτό είναι πολύ ανησυχητικό φαινόμενο, γιατί αποκαλύπτει ότι δεν υπάρχει ιερός ζήλος και παρηγοσία. Δεν υπάρχει πνεύμα ομολογίας και υπεράσπισης της πίστεώς μας. Ωστόσο, δεν μας λείπουν τα κείμενα, που επισημάνουν τις αιρετικές διδασκαλίες των παπικών και των προτεσταντών, Έχουμε θεολόγους, αλλά δεν έχουμε ομολογητές. Το πρόβλημα δεν είναι στην επισήμανση των διαφορών με τους ετεροδόξους, αλλά στην κριτική που πρέπει στους δικούς μας ορθόδοξους οικουμενιστές, οι οποίοι αναπτύσσουν ενοχλητικές πρωτοβουλίες και εξισώνουν την πίστη μας με εκείνη των αιρετικών. Αυτούς τους οικουμενιστές αποφεύγουν επιτέλους οι σοφοί θεολόγοι μας να τους κρίνουν και να τους απομονώσουν. Και αυτό συμβαίνει γιατί είναι οι μεγαλόσχημοι της Εκκλησίας και δεν θέλουν να έλθουν σε αντίθεση μαζί τους. Δεν θέλουν να δυσαρεστήσουν και τους πατριαρχικούς κύκλους, παρόλο που διαφωνούν. Έτσι κυλάει ο χρόνος με συμβιβασμούς, ιδιωτικούς ψιθύρους και σιωπή. Τα επιχειρήματά τους είναι παιδαριώδη. Έχουν ως κανόνα τους το «Ναι μεν, αλλά...», που σημαίνει τελικά όχι στη δημόσια αντίδραση, όχι στη δυναμική διαφωνία, όχι στην άρνηση των διαφορών προκλητικών εκδηλώσεων. Και όλα αυτά, γιατί τους περιοσεί η διάκριση και η κατά Θεόν σοφία...

Η τακτική που περιγράφω είναι προσφιλής και σε αρκετούς αγιορείτες πατέρες και σε σχεδόν όλους τους μητροπολίτες της Εκκλησίας της Ελλάδος. Έτσι ο δόλιος Οικουμενισμός εξαπλώνεται παντού και το ορθόδοξο κριτήριο αμβλύνεται. Σε λίγο οι ανυποψίαστοι χριστιανοί μας θα πάθουν πλήρη σύγχυση και θα αποδέχονται τον Πάπα όπως και τον Πατριάρχη, και τους καρδινάλιους όπως και τους μητροπολίτες!

Πολλοί θεολόγοι και κληρικοί είναι αντιπαπικοί σε θεωρητικό επίπεδο και φίλοι των οικουμενιστών σε πρακτικό επίπεδο! Ο αντιπαπισμός τους μοιάζει με εξέδρα προβολής, ενώ η φιλία τους με τους αρνητές της πίστεως αποκαλύπτει την πνευματική τους κενότητα. Οι αντιπαπικοί αυτοί άνθρωποι δεν πρέπει να αποτελούν τα πρότυπα του λαού και ας έχουν μεγάλα ονόματα. Δεν πρέπει να επηρεάζουν. Είναι άνθρωποι του παρόντος και όχι του μέλλοντος. Είναι άνθρωποι της επικαιρότητας και όχι της αιωνιότητας.

Είναι καιρός να εκδηλώσουμε την ανησυχία μας και να διαφωνήσουμε με τους οικουμενιστές, οι οποίοι είναι τόσο πληθωρικοί και τόσο τολμηροί. Είναι και απαιτητικοί. Όλοι πρέπει να τους δεχόμαστε και να τους χειροκροτούμε, να τους απονέμουμε τον προσήκοντα σεβασμό και την αρμόζουσα σιωπή. Εκείνοι οδηγούν το σκάφος, εμείς δεν πρέπει να ανησυχούμε, γιατί γεμίζει νερά και ο καταποντισμός είναι βέβαιος! Όλα αυτά οι Ορθόδοξοι χριστιανοί τα απορρίπτουν και αρνούνται κάθε συμμετοχή σε οικουμενιστικές εκδηλώσεις και σε υποδοχές μεγαλόσχημων κληρικών. Δηλώνουν την αντίθεσή τους και ομολογούν την πίστη τους. Δεν έχουν καμιά σχέση με τους οικουμενιστές, τους παπικούς και τους προτεσταντές.

Σήμερα δημοσιεύουμε την 11η από τις 14 κατηγορίες που συντάξε ο κατήγορος και δικαστής Ιγνάτιος Λάππας, και την 11η αντίκρουση από τον κατηγορούμενο π. Ευθύμιο Τρικαμινά

(συνέχεια) από το προηγούμενο φύλλο) 11η κατηγορία του δεσποίνι Ιγνατίου

Επί αποσχίσει από της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, μη δεχόμενος ουδένα υπέρ κεφαλίν αυτού ή Ηγούμενον ή Επίσκοπον ή Σύνοδον, τιμωρουμένης υπό των Αποστολικών λογίων «ει δε τις δοκεί φιλόνηκος είναι, ερείς τοιαύτην συνθήειαν ουκ έχομεν, ουδέ αι Εκκλησίαι Θεού» Α' Κορ. ΙΑ, 16 ή «ίνα μη ή οσχίμα εν τω σώματι, αλλά το αυτό υπέρ αλλήλων μεριμνώσι τα μέλη» Α' Κορ. ΙΙΙ, 25 και υπό των Ιερών Κανόνων ΙΓ' της Πρωτοδευτέρας και Ε' της εν Αντιοχεια Σύνοδου

11η αντίκρουση επί του κατηγορητηρίου

11. Δια την ια' κατηγορία έχω να αναφέρω τα ακόλουθα:

Το θέμα της αποσχίσεως είναι σοβαρότατο και θα προσδιορισθί από που αποσχίσθηκα, όταν προσδιορισθώ ποία είναι η Μία Αγία Καθολική και Αποστολική εκκλησία και τί οι πατέρες και οι Ιεροί κανόνες εθεώρησαν οσχίμα. Δεν υπάρχει ομολογουμένως χειρότερο πράγμα από το να αποσχισθί κάποιος από την εκκλησία. Το οσχίμα κατά τον αγ. Ιωάννη τον Χρυσόστομο δεν συγχωρείται ούτε με το αίμα του μαρτυρίου. Ο Μ. Βασίλειος στον πρώτο του κανόνα μας προσδιορίζει τί είναι οσχίμα και μας αναφέρει στην ερμηνεία του κανόνος ο αγ. Νικόδημος ότι «οσχισματικοί ονομάζονται εκείνοι όπου διαφέρονται προς την καθολικήν εκκλησίαν, όχι δια δόγματα πίστεως, αλλά δια κάποια ζητήματα εκκλησιαστικά και ευκολοίστευτα». Αυτό προφανώς το οσχίμα είναι θα λέγαμε μία εσωτερική εκκλησιαστική διαφορά, η οποία θίγει θέματα διοικητικά και προσωπικά και δι' αυτό χαρακτηρίζεται ευκολοίστευτη.

Υπάρχει και μία άλλη περιπτώσις οσχίσματος, κατά την οποία αποτειχίζομεθα από τον Επίσκοπο, όταν αυτός κηρύσσει δημόσια κάποια αίρεσι και είναι η δια δογματικούς λόγους, για λόγους πίστεως όπως λέγομε, απόσχισι από αυτόν. **Ο ΙΕ' κανών της Α' και Β' συνόδου αναφέρει δι' αυτό το θέμα τα εξής:** «Οι γαρ δι' αίρεσιν τινά παρά των αγίων Συνόδων ή Πατέρων, κατεγνωσμένη, της προς τον πρόεδρον (επίσκοπον) κοινωνίας εαυτούς διαστρέλλοντες, εκείνου δηλονότι την αίρεσιν δημοσία κηρύττοντες και γυμνή τη κεφαλή επί' Εκκλησίας διδάσκοντες, οι τοιοῦτοι ου μόνον τη κανονική επιτιμῆσει ουκ υπόκεινται προ συνοδικής διαγιώσεως εαυτούς της προς τον καλούμενον Επίσκοπον κοινωνίας αποτειχίζοντες, αλλά και της προποίσεως τμησί τοις ορθόδοξις αδειθίσονται. **Ου γαρ Επισκόπων, αλλά ψευδοεπισκόπων και ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, και ου οσχίματι την ένωση της Εκκλησίας κατέτεμον, αλλά οσχισμάτων και μερισμών την Εκκλησίαν εσπούδασαν ρύσασθαι.**» Όπως λοιπόν αναφέρει ο ιερός κανών στον σημείο αυτό με την απόσχισι αυτή δεν πρόκειται περί δημιουργίας οσχίσματος, αλλά περί ενσωματώσεως στη διαχρονική εκκλησία, από την οποία δια της αιρέσεως αυτομάτως απεκόπη ο επίσκοπος. Εάν δηλαδή δεν εγίνετο αυτή η αποτειχίσις και απόσχισι από τον κηρύσσοντα αίρεσι Επίσκοπο, τότε θα υπήρχε πραγματικό οσχίμα, επειδή δια μέσου του Επισκόπου θα είχαμε αποσχισθί από την διαχρονική εκκλησία. Αυτή είναι η έννοια του κανόνος, ο οποίος τονίζει ότι αποσχίσθησαν από ψευδοεπισκόπους και ψευδοδιδασκάλους και όχι μόνο δεν εδημιούργησαν οσχίμα στην εκκλησία, αλλά την έσωσαν από τα οσχίσματα, τα οποία προφανώς είναι η απόσχισις από την διαχρονική εκκλησία. **Ο κανόνας αυτός της Α' και Β' συνόδου καθώς και ο 31ος των αγίων Αποστόλων,** οι οποίοι αποσφαρνίζουν πότε πρέπει κάποιος κληρικός να χωρίζεται από τον Επίσκοπο και πότε δεν πρέπει, δεν σας αρέσουν καθόλου, διότι οι σημερινοί Επίσκοποι έχουν την αξίωσι να τους ακολουθούν κληρικοί και λαϊκοί, να τους αναγνωρίζουν και να τους μνημονεύουν, την στιγμή κατά την οποία ευρίσκονται στον δογματικό αυτόν κατήφορο και στους γκρεμούς της αιρέσεως του Οικουμενισμού.

Θα αναφερθώ εν συνεχεία στις γνώμες και τις θέσεις των πατέρων προκειμένου να ξεκαθαρισθί το θέμα το τί δηλαδή εννοούμε όταν λέγομε Μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία και το ότι πολύ απέχει η έννοια την οποία έδωσαν στην εκκλησία οι πατέρες, από αυτήν την οποία έχετε δώσει εσείς σήμερα και εν συνεχεία θα έλθω στην προκειμένη παράγραφο του κατηγορητηρίου. Αυτή η αναδρομή στην έννοια του οσχίσματος και στην έννοια της εκκλησίας, νομίζω ότι δεν είναι εκτός θέματος, άλλα απεναντίας είναι η καρδιά της όλης υποθέσεως, η δε κατάδειξις αυτών των εννοιών από τους πατέρες θα αποδείξει ποίος έκανε οσχίμα και ευρίσκεται στην αίρεσι και

εκτός του χώρου της εκκλησίας και ποίος είναι ενσωματωμένος με την διαχρονική εκκλησία και ακολουθεί την ιερά Παράδοσι και τις υποθήκες των πατέρων.

α) «Χθες οκτωκαιδεκάτη του μηνός, ήτις ήν η αγία Πεντηκοστή ο πατριάρχης εδήλωσέ μοι λέγων: Ποίος εκκλησίας ει; Βυζαντίου; Ρώμης; Αντιοχειας; Αλεξανδρείας; Ιεροσολύμων; Ιδού πάσαι μετά των υπ' αυτές επαρχιών πλώθησαν. Εί τοίνυν εί της καθολικής εκκλησίας ενώθητι, μήπως ξένην οδόν τω βίω καινοτόμων, πάθης όπερ ου προσδοκάς. Προς ούς είπον: **Καθολικήν Εκκλησίαν, την ορθήν και σωτήριον τής εις αυτόν πίστεως ομολογίαν Πέτρον μακαρίας εφ' οίς αυτόν καλώς ομολόγησεν, ο των όλων είναι Θεός απεφρίνατο. Πλην μάθω την ομολογίαν, εφ' ήν πασών των Εκκλησιών γέγονεν η ένωσις και του γενομένου καλώς ουκ αλλοτριούμαι.**» (Αγ. Μαξίμου ομολογητού προς Αναστάσιον μονάχοντα ΡG 90, 132 Α).

Εδώ, όπως βλέπομε, την καθολικήν εκκλησίαν ο αγ. Μάξιμος δεν την ταυτίζει με τα πρόσωπα αλλά με τον θεσμό της ορθόδοξης πίστεως και επειδή αυτός δεν υπήρχε στην προκειμένη ένωσι των πατριαρχών, αυτός απεισίοθη από αυτούς, προκειμένου να ανήκει στην καθολική εκκλησία.

β) «Διό υπομνήσκω ως ελάχιστος αδελφός και τέκνον, μη σιγήσωμεν, ίνα μη κραυγή Σοδόμων γενώμεθα μη φεισώμεθα των κάτω, ίνα μη απολέσωμεν τα άνω μη θώμεν σκάνδαλον τη Εκκλησία του Θεού, ήτις εστί και εν τρισίν ορθόδοξις οριζώμενη κατά τους αγίους: ίνα μη τη αποφάσει του Κυρίου καταδικασθώμεν.» (Αγ. Θεοδώρου του Στουδίτου ΡG.99, 1049 Β).

Ο όσιος και ομολογητής Θεόδωρος ο Στουδίτης αναφέρει σ' αυτό το σημείο **ότι η εκκλησία δεν ορίζεται από τον Επίσκοπο και την σύνοδο αλλά και από τρεις εναπομείναντος στην Ορθόδοξο πίστι και ομολογία χριστιανούς, σύμφωνα με την διδασκαλία των αγίων.** Η βάση λοιπόν για να ανήκει κανείς στην εκκλησία και συγχρόνως η προϋπόθεσις είναι η ορθόδοξο πίστις, το οποίο σημαίνει και εκ του αντιθέτου ότι, όταν αυτή χαθή παύει αυτός ο οποίος την έχασε να ανήκει στην εκκλησία.

γ) «Αλλ' ότε ηχμαλωτεύθησαν, ότε εις βάρβαρον χώραν απερρίθησαν και της πατρώς κληρονομιάς εξέπεσον και παρά πάντων απειγνώθησαν και ουδέν λοιπόν ουκ απελίπετο, τότε Χριστός ο αληθινός Θεός ημών την θαυματοποιήαν ειργάσατο και διεσκόρπισε το πυρ. Μη φέρον γαρ την αρετήν των δικαίων το πυρ, εξεπίδησεν έξω και ενεπύρισεν ούς εύρε περί την κάμινον των Χαλδαίων. **Και λοιπόν εκκλησία αυτοίς ήν η κάμινος και πάσαν την κτίσην προσεκαλούντο, τα τε οράτά και τα άόρατα, αγγέλους και δυνάμεις, και ούτως πάντα συλλαβόμενοι έλεγον «ευλογείτε, πάντα τα έργα Κυρίου, τον Κύριον.»** (Αγ. Ιωάν. Χρυσοστόμου, ΕΠΕ, σελ. 234).

δ) «Έχουσιν ούτοι τους οίκους, ημείς τον ένικον ούτοι τους ναούς, ημείς τον Θεόν και το ναοί γενέσθαι Θεού ζώντος και ζώντες ιερεία έμψυχα, ολοκαυτώματα λογικά θήματα τέλεια, θεοί δια Τριάδος προσκυνουμένης ούτοι δήμους, ημείς αγγέλους ούτοι θράσος, πίστιν ημείς.» (Αγ. Γρηγορίου Θεολόγου, λόγος προς Αρειανούς).

Στα δύο αυτά θαυμάσια κείμενα των δύο Οικουμενικών διδασκάλων βλέπομε μία θεώρησι της εκκλησίας απηλλαγμένη από την παπική ιδεολογία των σημερινών Επισκόπων και θεμελιωμένη στην Ορθόδοξο πίστι και στον ευαγγελικό σταυρό, τα οποία πρέπει να υπάρχουν ως προϋποθέσεις δια να είναι κάποιος ενσωματωμένος στην εκκλησία. Βλέπομε λοιπόν σύμφωνα με την Θεολογία των μεγάλων φωστήρων της οικουμένης, **ότι και η κάμινος του πυρός είχε όλα τα στοιχεία της εκκλησίας,** σε αντίθεσι με τη σημερινή εκκοσμικευμένη εκκλησία από την οποία εξέλιπε η ορθοτόμησι του λόγου της αληθείας.

ε) «Κατά την πρώτην, (πρότασι) ου δι' ένα άνθρωπον αποσχίζομεν της Εκκλησίας της από βορρά και δυσμών και θαλάσσης και μέντοι και της ενταύθα, δηλονότι πλην των μοιχοκυρωτών. **Ου γαρ ούτοι Εκκλησία Κυρίου. Εί δε Εκκλησία, αποσχίζομεν της Εκκλησίας δι' ένα άνθρωπον συνημμένον αυτή, λέγω δε τον μοιχοζεύκτην μη προσείμενον. Επειδή δε ουκ Εκκλησία Θεού, αποσχίζουσι αυτοί ως αληθώς, δι' ένα άνθρωπον συνημμένον αυτοίς, τη Εκκλησία του Θεού· εκείνοις παρεοικότες τοις εν τω χρονογράφω κειμένοις ημών μη οσχίζόμενων αυτής δια τον τοιούτον.»** (Αγ. Θεοδώρου Στουδίτου ΡG. 99, 1065 C).

Εδώ ο όσιος Θεόδωρος ο Στουδίτης δηλώνει ότι δεν ανήκουν στην εκκλησία εκείνοι οι οποίοι ακυρώνουν έστω και μία ευαγγελική εντολή και πρέπει να αποσχισθούμε από αυτούς εάν θέλωμε να ανήκωμε στην πραγματική (διαχρονική) εκκλησία. Εκείνοις και με τα έργα του το έπραξε αυτό αποσχίζόμενος από αυτούς οι οποίοι συνήργησαν στην ακύρωσι της ευαγγελικής εντολής του ενός και νομίμου γάμου.

στ) «Ουκ εομέν αποσχιστοί, ώ θαυμάσιε, της του Θεού Εκκλησίας· μήποτε τούτο πάθοιμεν· αλλ' ει και άλλως εν πολλοίς αμαρτήμασι τυγχάνομεν. Όμως ομόσωμοι αυτής και τρόφιμοι μετά των θείων δογματών και τους κανόνας αυτής και διατυπώσεις γλυχόμεθα φυλάττεσθαι. Το δε ταραττειν και αποσχίζειν απ' αυτής, την μηδεμίαν εκούσης αληθώς κηλίδα ή ρυτίδα κατά τε τον της πίστεως λόγον και τον των κανόνων όρον, απ' αρχής αιώνος και μέχρι του δεύρου, εκείνων εστί, **ών η πίστις το ενδιάστροφον έχει, και ο βίος το ακανόνιστον και άβεσμον·** ών εις εσσι και ο Ιωσήφ ο τον μοχόν στεφανώσας οί τε τούτω ως αμέμπω ανεχόμενοι συλλειτουργείν, και μην και οι συσιτώντες αυτόν ως αθάως ιερουργούντα.» (Αγ. Θεοδώρου Στουδίτου, ΡG.99, 997 C, Προς Βασίλειο Μοναχό).

ζ) «Ουκ εομέν αποσχιστοί, ώ αγία κεφαλή, της του Θεού Εκκλησίας· μήποτε τούτο πάθοιμεν. Αλλ' ει και άλλως εν πολλοίς αμαρτήμασι υπήρχομεν, **πλην ορθόδοξοι και της καθολικής Εκκλησίας τρόφιμοι,** πάσαν αίρεσιν αποβαλλόμενοι, και πάσαν καθολικήν και τοπικήν σύνοδον εγκεκριμένην αποδεχόμενοι ου μην αλλά και τας παρ' αυτών εκφωνηθείσας κανονικάς διατυπώσεις. **Μηδέ γαρ τέλειον είναι ορθόδοξον, αλλ' εξ ημιοείας, τον την πίστιν ορθήν οίομενον έχειν, τοις δε θείοις κανόσι μη απευθυνόμενον.»** (Αγ. Θεοδώρου Στουδίτου, ΡG. 99, 989 Α, Προς Νικηφόρο Πατριάρχη).

η) «Το γαρ μη έχειν σπύλον ή ρυτίδα, (η εκκλησία) ίνα και πάλιν είπωμεν ούτω νοείτω· το μη προσιεμένην τα τε ασεβή δόγματα και τα ακανόνιστα εγχειρήματα. Ου μην αλλά και τα εν τοις αυτοουργοίσι τα. απηγορευμένα συμφρονήματα, ως που φησιν ο θείος Βασίλειος προς ά Παύλος ο μέγας, ουδέ συνεπαόσθαι τοις τοιούτοις παραχωρεί. Επει από των αποστόλων και κατοπιν, πολλακώς πολλαί αφέσεις προσεργάγησαν αυτή· (πολλές αιρέσεις εκτύπησαν την εκκλησία) **και ρυπάσματα άθεσμα και ακανόνιστα επεπόλασαν** (εμφανίστηκαν, επεκράτησαν προσωρινά) **ώσπερ και το νυν αλλά μην αυτή τω προειρημένο τρόπο άσχοςτος και αμώμτος διαμεμένηκε, και διαμενει έως του αιώνος, υπεξαιρουμένων και αποπεμπόμενων απ' αυτής των κακώς φρονούντων ή πραξάντων ώσπερ εξ ασειστου και παραλίου πέτρας τα προσρήσσοντα κύματα.** (Αγ. Θεοδώρου Στουδίτου, ΡG. 99, 1001).

Ανέφερα περισσότερα χωρία του αγ. Θεοδώρου του Στουδίτου, διότι συνέβη ο ίδιος να κατηγορηθί ότι έκανε οσχίμα στην εκκλησία. Ως εκ τούτου απολογούμενος τρόπον τινά εξηγεί τί είναι οσχίμα και ποίοι το διαπράττουν. Διδάσκει λοιπόν ο όσιος ότι η εκκλησία είναι μία και δεν οσχίζεται. **Αποσχίζονται όμως από αυτήν όσοι δεν έχουν ορθόδοξο φρόνημα και όσοι εν γνώσει των συμφωνούν με αυτούς.** Δεν έχουν δε ορθόδοξο φρόνημα όσοι διαστρέφουν τα δόγματα και όσοι δεν ευθυγραμμίζονται με τους Ιερούς κανόνες. Μία θαυμασία εικόνα την οποία μας δίδει εν προκειμένω ο όσιος δια την εκκλησία, είναι ο κύματος βράχος και τα αφρίζοντα επάνω του κύματα. Ενσωματωμένοι στον βράχο (εκκλησία) είναι οι ορθά φρονούντες και πράττοντες και αφρίζοντα κύματα είναι οι κακώς φρονούντες και πράττοντες, έστω και αν τυπικά κινούνται στον χώρο της εκκλησίας. Τους κακώς φρονούντας και πράττοντας διδάσκει ότι πρέπει να τους αποστρεφώμεθα και να μη έχωμε εκκλησιαστική επικοινωνία με αυτούς, έστω και αν είναι Επισκόποι, Μητροπολίτες, Πατριάρχες, ή και ολόκληροι σύνοδοι. Έτσι διαφυλάττωμε την ενότητα της εκκλησίας και είμεθα ομόφρονες με τους αγίους και τους ιερούς κανόνες.

Εσείς όμως έχοντες τελείως αντίθετο φρόνημα από τους αγίους και δι παπικών, θεωρείται οσχίμα το να αποσχισθί κάποιος από τον Επίσκοπο, ο οποίος δεν έχει προφανώς ορθόδοξο φρόνημα, τον θεωρείται δε εκτός εκκλησίας, έστω και αν ορθά φρονί και στήριζει σε δογματικούς λόγους αυτή την απόσχισι. Είστε δε έξω από κάθε ορθόδοξο πραγματικότητα, όταν αντί να διορθώσετε τις πλάνες και εκτροπές σας, εγκαλείτε αυτούς οι οποίοι αντιδρούν ορθόδοξα σ' αυτές.

Έρχομαι λοιπόν στην υπόθεσι του οσχίσματος για την οποία και κατηγορούμαι και αναφέρω ότι δεν είναι μόνον οι προαναφερθέντες λόγοι, της μοικεπιβασίας δηλαδή και της μη αποδοχής σας από τον λαό κλπ., για τους οποίους και δεν αποδέχομαι καμμία εκκλησιαστική επικοινωνία μαζί σας, αλλά επιπλέον και πρωτίτως υπάρχουν και άλλοι λόγοι δογματικοί, τους οποίους κατωτέρω απαριθμώ και εφ' όσον αυτοί δεν διορθωθούν, θα παραμείνω εσαεί απομακρυσμένος από σας, πιστεύοντας απόλυτα ότι δεν ανήκετε στους ενσωματωμένους εις την παράλιον πέτρα, κατά την σταυδοτική έκφρασι, αλλά στα αφρίζοντα κύματα.

1. Η συμμετοχή σας στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών, το οποίον είναι ένα δαιμονικό σύστημα και κατασκευάσμα συγκρητιστικό, αναίρει

δε το 9ο άρθρο του συμβόλου της πίστεως και σχετικοποιεί την αλήθεια.

2. Η αναγνώρισις των μυστηρίων των Παπικών και μονοφυσιτών στο Μπελαρέντ και Σαμπεζύ αντιποιώς και προσφάτως των Λουθηρανών της Γερμανίας, η οποία ακυρώνει την μοναδικότητα της Ορθοδοξίας.

3. Η άρσις των αναθεμάτων το 1965 των παπικών, η οποία αντίκειται σε όλη την Ορθόδοξο Παράδοσι και δη στο Συνοδικό της 7ης Οικουμενικής Συνόδου.

4. Οι συμπροσευχές και συνεργουργίες με τους αιρετικούς, οι οποίες αποδεικνύουν την με αυτούς εκκλησιαστική κοινωνία, την άμβλυσι του κριτηρίου της πίστεως του λαού, την παραβίασι σωφείας ιερών κανόνων, την αποστασιοποίησι από τους αγίους και από όλη την Ορθόδοξο Παράδοσι.

5. Η αγιοποίησης του Εθνομάρτυρος Χρυσοστόμου Καλαφάτη, Μητροπολίτου Σμύρνης, ο οποίος ήτο μασόνος, αιρεσιάρχης, υποστηρικτής της προτεσταντικής θεωρίας των κλάδων, εκσυγχρονιστής κατά τον δυτικό τύπο της εκκλησίας, πολέμιος του μοναχισμού, θαυμαστής και λάτρης των αρχαίων Ελλήνων και της ειδωλολατρίας, θαυμαστής και θιασώτης του δυτικού πνεύματος και τρόπου ζωής, φυσιολάτρης και επί πλέον θυσίαστικε αποκλειστικά και μόνο για την πατρίδα και όχι για την Εκκλησία.

6. Η θεωρία ότι η Θ. Λειτουργία τελείται εις το όνομα του Επισκόπου και όχι στο όνομα του Χριστού, η οποία υποκαθιστά με παπικό τρόπο τον Χριστό από τον Επίσκοπο, κάνει ανθρωποκεντρική την εκκλησία και επιπλέον αποκλείει την δια δογματικούς λόγους μη μνημόνευσι του.

7. Η ακύρωσις του ενός και νομίμου γάμου από τους Επισκόπους δια της υπογραφής των διαζυγίων για διαφόρους λόγους πλην της μοικείας και η επιτέλεσις του δευτέρου και τρίτου γάμου, οι οποίοι αυτοί γάμοι επιβραβεύουν και νομιμοποιούν την μοικεία, καταλύουν δε τον ευαγγελικό νόμο και ακυρώνουν την εκκλησιαστική Παράδοσι.

8. Η αποδοχή με λόγια και έργα της αιρέσεως του Οικουμενισμού, ο οποίος είναι η ρίζα όλων των προαναφερθεισών αιρέσεων, η αιτία της εκκοσμικεύσεως της εκκλησίας και η αποστασιοποίησις από όλη την Ορθόδοξο Παράδοσι.

Εφ' όσον λοιπόν όπως προανέφερα συμμετέχετε είτε ως άτομο, είτε ως σύνοδος σε όλες αυτές τις αιρέσεις, και εφ' όσον με λόγια και έργα δεν τις καταδικάζετε, είναι αδύνατη οποιαδήποτε εκ μέρας μου εκκλησιαστική επικοινωνία. Βλέπετε λοιπόν δεν είναι μόνο τα τής Λαρίσης προβλήματα, αλλά και τα του Οικουμενισμού με όλες των τής διαστάσεις, τα οποία πρέπει να τακτοποιήσετε για να ενσωματωθήτε με τον Ορθόδοξο Παράδοσι και τουλαχιστον, σύμφωνα με τον όσιο και ομολογητή Θεόδωρο τον Στουδίτη, να μοιρίτε να λέγεσθε Επίσκοπος. Εσείς βεβαίως παραβλέποντας όλα αυτά τα ολισθήματα στην αίρεσι κατηγορείτε εμένα, ότι αποσχισθηκα από την εκκλησία, επειδή δεν έχω μαζί σας καμμία εκκλησιαστική επικοινωνία και επειδή κατ' ουσίαν εκκλησία θεωρείτε τον εαυτόν σας. Οι πατέρες όμως και οι ιεροί κανόνες την απόσχισι δεν την είδαν αυτόνομα, αλλά εν οσχέσει πάντοτε με την Ορθόδοξο Παράδοσι. Εθεώρησαν δε την Ορθόδοξο πίστιν και Παράδοσιν την καρδιά της εκκλησίας, εις τρόπον ώστε να θεωρείται νεκρή η εκκλησία, η οποία δεν έχει αυτές τις προϋποθέσεις και προδιαγραφές. Σύμφωνα λοιπόν με όλα τα προαναφερθέντα και ειδικά με τον 15ο κανόνα της πρωτοδευτέρας συνόδου, τον 31ον των αγ. Αποστόλων, τις θεολογικές θέσεις του αγ. Θεοδώρου του Στουδίτου, την δογματική τοποθέτησι του αγ. Μαξίμου του ομολογητού και την συμφωνία όλης της Ορθόδοξης Παραδόσεως, αυτός ο οποίος κάνει οσχίμα είστε εσείς και οι συνάδελφοί σας των Αθηνών, επειδή απομακρυνθήκατε και διαρκώς ξεμακραίνετε από την Ορθόδοξο Παράδοσι, **έχοντας ενστερνισθί την παπική θεολογία και την προτεσταντική νοοτροπία.** Αν τώρα τα βάρη και τις ευθύνες θέλετε να τις ρίξετε στις πλάτες των άλλων και ειδικά των κατωτέρων σας, αυτό δεν είναι καθόλου παράξενο, απεναντίας είναι μόνιμος συνθήεια όσων δεν θέλουν να αντικρύσουν κατάματα την πραγματικότητα και όσων φοβούνται να ομολογήσουν την αλήθεια «ίνα μη αποσυνάγωγοι γίνωνται».

Και δια να κλείσω αυτήν την παράγραφο, είμαι διατεθειμένος να δώσω επί του θέματος τούτου οποιοσδήποτε εξηγήσεις, είτε δημοσίως, είτε ιδιωτικώς και επιπλέον να υποστώ τις συνέπειες αυτής μου της τοποθετήσεως, προκειμένου να μη συμμετέχω, έστω δια τής σιωπής στην προδοσία των καιρών μας.

συνέχεια στο επόμενο

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΤΕΜΠΩΝ;

Σύμφωνα με τον κανονισμό:

• Τα έσοδα του Ιερού Προσκυνηματος διατίθενται κατά τις διατάξεις του άρθρου 3 του υπ' αριθμ. 7/1970 Κανονισμού "Περί τρόπου διοικήσεως και διαχειρίσεως Ιερών Προσκυνημάτων". (Αρθρ. 9 Κ.Δ. 61/75).

• Ο Ταμίας δεν δύναται να κρατά εις χείρας του ποσόν άνω των το επιπλέον τούτου καταθέτει εις εν των Υποκαταστημάτων Τραπεζής της πόλεως Λαρίσης επ' ονόματι του Ιερού Προσκυνηματος. (Αρθρον 10 Κ.Δ. 61/75).

• Τα γραμμάτια εισπράξεων και τα εντάλματα πληρωμής θεωρούνται υπό της Ιεράς Μητροπόλεως. Τα εκδιδόμενα γραμμάτια εισπράξεως και τα εντάλματα πληρωμής, εις α επισυνάπτονται πάντα τα δικαιολογητικά, φέρουν την υπογραφήν του Προέδρου (του εκάστοτε Μητροπολίτη) και του Ταμείου της Διοικητικής Επιτροπής (Αρθρ. 6/ Π.Δ. 61/75).

Για χρόνια ο κόσμος αναρωτείται. Πόσα είναι τα έσοδα και που πάνε τα τόσα χρήματα του προσκυνήματος της Αγίας Παρασκευής Τεμπών;

Τα όσα σήμερα δημοσιεύουμε, αποτελούν δηλώσεις των εμπλεκομένων στο προσκύνημα (μελών της Διοικούσης επιτροπής) στα μέσα ενημέρωσης, και αφορούν τον κωδικό (άρθρο 9 παράγρ. ζ') της κανονιστικής διάταξης 113/1998 περί ιδρύσεως και λειτουργίας "ευαγών ιδρυμάτων" με ποσοστό από το 1990 έως 1998 22%, και από το 1999 έως και σήμερα 15% των εσόδων του προσκυνήματος.

Για άλλες παραγράφους θα ασχοληθούμε λεπτομερώς σύντομα. Το πως, δηλαδή, λειτουργούσε άλλοτε και πως λειτουργεί τώρα, πόσα ήταν τα έσοδα πριν και πόσα σήμερα κ.α. Το που, λοιπόν, πήγαιναν και που πάνε τα χρήματα του Ιερού Προσκυνηματος Αγ. Παρασκευής Τεμπών θα εκτιμήσετε εσείς και θα διαπιστώσετε εάν όντως το κεράκι και ο πόνος του πιστού λαού "Πιάνει τόπο".

Πέρασαν 8 χρόνια (από πλευράς έργων, καμία κίνηση) από την ημέρα που ο Παπα-Λάμπρος Ρίνης, εξοργισμένος με τα όσα έβλεπε να γίνονται εκεί μέσα, κατέγραψε και κατήγγειλε ατασθαλίες κάποιων την ώρα που μετρούσαν τα χρήματα του παγκαριού χρησιμοποιώντας κρυφή κάμερα με τέλει επαγγελματικό τρόπο. Με τις εκπομπές "Ζούγκλα" του Μ. Τριανταφυλλόπουλου στο τηλεοπτικό σταθμό ΑΝΤ1 ορίστηκε το Πανελλήνιο.

Η υπόθεση πήρε το δρόμο της Δικαιοσύνης. Το προσκύνημα ζήτησε την επιστροφή των υπεξαιρεθέντων χρημάτων (100 εκ. δρχ.).

Κάθε χρόνο σχεδόν δημοσιεύονταν οι ετήσιοι απολογισμοί με τα έσοδα και έξοδα (έως το 2005).

Και στις 11/4/05 βλέπουμε ένα μικρό σχόλιο σε κάποια άκρη τοπικής εφημερίδας που έλεγε:

«Το επόμενο μεγάλο σχέδιο του Μητροπολίτη Λαρίσης κ. Ιγνατίου, είναι η ίδρυση Ορφανοτροφείου στην πόλη και ήδη άρχισε έρανος για το σκοπό αυτό. Όταν η Εκκλησία θέλει, πολλά μπορεί να κάνει για να στηρίξει τους ανθρώπους στην πράξη ...». (11/04/05)

Μας ξάφνιασαν με το δημοσίευμα αυτό διότι, μέχρι τότε (8 χρόνια) ούτε μικρό ούτε μεγάλο σχέδιο είχαμε ακούσει, αλλά ούτε και μικρό ή μεγάλο έργο είχαμε δει ενώ οι δόκοι στους ναούς συνεχίζονται μέχρι και σήμερα.

Και σε ένα χρόνο σκάζει η βόμβα: «Πάνουν τόπο τα χρήματα των πιστών». (γράφει ο τοπικός τύπος.

"Σαφές μήνυμα σε όλους και κυρίως προς τους επικριτές του, για την σωστή διαχείριση των χρημάτων που καταθέτουν οι πιστοί στα Ιερά Προσκυνηματα και τους ναούς, έστειλε ο Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιγνατίος". Στη συνέχεια βρήκε την ευκαιρία να μιλήσει "για την αγαθή διάθεση, με την οποία ξεκινάμε τη θεμελίωση του ιδρύματος και με την ευγενική προσφορά των πιστών, οι οποίοι πρόσφεραν τον οβολόν τους στο παγκάρι του Ιερού Προσκυνηματος της Αγίας Παρασκευής Τεμπών".

Από το 15% του προϋπολογισμού που προβλέπεται για "Ευαγή ιδρύματα" συγκεντρώσαμε 200.000 ευρώ, αν και τα χρήματα που απαιτούνται είναι περίπου 750.000 ευρώ. (27/6/06).

Σε 6 μήνες είχαμε και δεύτερη έκρηξη: "Δικαίωση Ιγνατίου, πρόστιμα σε "Αγωνιζόμενους"".

"Ποσό 5.000 ευρώ στον καθένα επιβάλλει το Πολυμελές Πρωτοδικείο Λαρίσης, σε δεκαπέντε (και μετά σε άλλους 18) "Αγωνιζόμενους Χριστιανούς" για ηθική βλάβη που υπέστη ο Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιγνατίος... Όπως υπογράμμισε χθες ο νομικός εκπρόσωπος της Μητρόπολης στην "Ε", τα χρήματα που θα εισπραχθούν, θα δοθούν για το Ορφανοτροφείο θηλέων που δημιουργείται στην Ανθούπολη.

... Η απόφαση είναι άμεσα εκτελεστή από την επομένη μέρα που θα τους επιδοθεί, ανεξάρτητα από το αν θα ασκηθεί έφεση κατά αυτής". (29/12/06).

Σε όλα τα παραπάνω δόσαμε την απάντηση με το φύλλο της εφημερίδας μας ΑΓΩΝΑΣ, του μηνός Ιανουαρίου 2007 και με τίτλο "ΠΙΑΝΟΥΝ ΤΟΠΟ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ" (!!!) διότι τα τοπικά μέσα αρνήθηκαν να τη δημοσιεύσουν.

«ΠΙΑΝΟΥΝ ΤΟΠΟ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ» (!!!)

Είναι πολλοί αυτοί που θεμελιώνουν τον περιπέτειο τίτλο αλαζονικών εφημερίδων, εφημερίδες συνυποκείμενες με αριστερές φωτογραφίες, στις αρχές του κλιμακωτού, με την ευκαιρία θεμελίωσης Ορφανοτροφείου θηλέων της μητροπόλεως από τον κ. Ιγνατίο. Το εν λόγω εφημερίδα συνυποκείμενη και στο πολύχρονο περιοδικό της μητροπόλεως με τις πολλές φωτογραφίες, για να μας πουν: «π φρονιζετε; Ορίστε, δεν τα λέμε εμείς, ο τοπικός τύπος τα γράφει και οι άρχοντες του τόπου τα δέχονται». Κι έτσι το «σαφές μήνυμα προς όλους και κυρίως στους επικριτές του για τη σωστή διαχείριση των χρημάτων κ.λπ., κ.λπ.» περνάει στον υπάλληλο «λαοκράτη»... Αυτή, δυστυχώς, είναι η κατάσταση από πλευράς σωστής ενημέρωσης, την οποία εκμεταλλεύονται οι εταίροι και περνάνε όλα θέλων στον κόσμο τον αλληλοεξοφλημα ή μάλλον αδιόρατο.

Παράλο που η όλη εφημερίδα είναι καθαρά προσηγορευμένη με πολλές ανεκρίσιμες και υπερβολικές τόσο από πλευράς δηλώσεων του κ. Ιγνατίου όσο και από πλευράς των χαρακτηριζόμενων αρχόντων με τους υπερβολικούς χαρακτηρισμούς και επαίνους τους, θεωρήσαμε τότε σκόπιμο να μην απαντήσουμε επιφυλακτικώς με το προσεχές μέλλον. Έτσι στο σημερινό φύλλο και μετά από μια προληπτική δήλωση της μητροπόλεως προς τα χρήματα που θα εισπράττει από τους 15 αγωνιζόμενους (όταν τελειώσει η υπόθεση, αυτό δεν το έλεγε) ήτοι 15 X 5.000 ευρώ = 75.000 ευρώ, θα τα διαθέσει υπέρ του Ορφανοτροφείου, επισκευάσει να ξεκινήσει τη σωστή μας, λιγότερο, λοιπόν, την πραγματικότητα πάνω σ' ένα από τα θέματα που δημοσιεύτηκαν, για να βγάλετε τα συμπεράσματά σας και για άλλα. Απλάθηκε ότι «τα χρήματα που συγκεντρώθηκαν από το ιερό προσκύνημα της Αγίας Παρασκευής Τεμπών, το 15% του προϋπολογισμού για ευαγή ιδρύματα, είναι 200.000 ευρώ, ενώ απαιτούνται 750.000 ευρώ». Σημειώνω, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία που έχουμε στα χέρια μας (τα περισσότερα έχουν δημοσιευτεί κατά καιρούς) τα ποσά για ευαγή ιδρύματα από το 1990 μέχρι το 2005 έχουν ανελλιπώς ως εξής:

1. Περίοδος 1990 - 1995: (κ. Λημμερίου, συνοδοκώτο εξέχον κ. Ιγνατίου, Αεζρι, Νικοδήμου Γαλιόπουλου και Σεβ. κ. Θεολόγου 1993-95): ποσό περίπου 205.000 ευρώ. Σημειώσαν ότι το ποσοστό υπέρ ευαγών ιδρυμάτων ήταν τότε 22% επί των συνολικών εισπράξεων του προσκυνήματος. Επιπλέον υπολογίζεται επί των εισπράξεων και το ενούσιο του καταστήματος ήτοι 21.800.000 δρχ. και' έτος.
2. Περίοδος 1996 - 2001 (μέρος 1996 Σεβ. κ. Θεολόγου και τα υπόλοιπα σύμφωνα με δημοσιεύματα στον τίπο στοιχείο, με ποσοστό 15% υπέρ ευαγών ιδρυμάτων): ποσό περίπου 295.000 ευρώ.
3. Περίοδος 2002 - 2005 (δημοσιεύτηκαν μόνο οι απολογισμοί των ετών 2004 και 2005, που υπολόγισαν ετών 2002 και 2003 υπολογίζοντας κατά προσέγγιση): ποσό περίπου 201.000 ευρώ. Αιτιολογώντας τα περιπέτειο ποσά ληφθήκαμε με αποτίεσμα των 700.000 ευρώ και όχι των 200.000 ευρώ που δηλώνει η μητροπολίτη ότι έχει!!! (τηρίσσει η διαφορά, ε;)

Υπόψη ότι στο παραπάνω ποσό δεν περιλαμβάνονται οι τόκοι τόπων ετών της Τεκτατικής, τη στιγμή μέλλεται που τα επιτόκια τότε ήταν υψηλά. Επιπροσθέτως, εσφαλώσαμε και μια κατάλη υπογραφή, ανάμεσα σε πολλές άλλες, για τις οποίες θα αφιερώσουμε άλλο σχόλιο. Ρωτάμε: έχει γίνει δημοσιότητα για την ανάθεση του έργου, το οποίο, όπως δηλώθηκε, θα στοιχίσει 750.000 ευρώ; Τελειώνοντας θα θέλαμε να αφιερώσουμε το παρόν σχόλιο, για το οποίο γνωρίζουμε ότι επίσημη απάντηση δεν πρόκειται να λάβουμε, όπως συνήθως συμβαίνει, σε όσους βιάστηκαν να αποδοθούν τα ετήσιά τους.

Απάντηση δεν πήραμε, ούτε για τα χρήματα, ούτε εάν το έργο δημοπρατήθηκε, ούτε πώς υπολογίστηκε το ποσό των 750.000 !

Εμείς, προς ενημέρωση των αναγνωστών μας, συνεχίζαμε να γράφουμε για ό,τι έπεφτε στην αντίληψή μας ή μας κατήγγειλαν οι αναγνώστες μας.

ΤΟ ΒΑΤΕΡΛΩ
(Σε μικρό χρονικό διάστημα, αλληλοαναφέρονται)
Η Λάρισα αποκτά το «ΚΡΙΚΚΕΙΟΝ ΙΔΡΥΜΑ»

"Μεγάλο κενό της Λαρίσης και της περιοχής, που δημιουργήθηκε όταν καταργήθηκε το Ορφανοτροφείο θηλέων Λαρίσης, πριν από αρκετά χρόνια, πρόκειται να καλύψει το "Κρίκκειο Ευαγές" ίδρυμα της Ιεράς Μητροπόλεως ... Όπως υπογράμμισε το μέλος της Επιτροπής κ. Αστ. Πολύζος, το μεγαλύτερο μέρος της δαπάνης ανέγερσης, ποσοστό 90%, προέρχεται από τα έσοδα της Αγίας Παρασκευής Τεμπών και το υπόλοιπο από δωρεές. Ανέκαθεν, ποσοστό 15% των εσόδων του προσκυνήματος της Αγίας Παρασκευής έμπαινε σε ειδικό λογαριασμό για ευαγή Ιδρύματα...". (19-7-08)

«Ανάσα ελπίδας»
"Ο πρωτοσύγκελος της Μητροπόλεως Αρχιμανδρίτης ... και αναπληρωτής Πρόεδρος του Δ.Σ. στη θέση του κ. Ιγνατίου (προέδρου του ιδρύματος), μιλώντας στην "Ε", λέγει..

Το νεόκτιστο κτίριο, που φιλοξενεί τα ορφανά κορίτσια, χτίστηκε εξ ολοκλήρου από το ταμείο του Προσκυνηματος των Τεμπών...". (25-12-08)

«Εγκαταστάθηκε το "Κρίκκειον", της Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου».

"Όπως υπογράμμισε ο Σεβασμιότατος στην ομιλία του ... Από τα 525.475 ευρώ που δαπανήθηκαν, τα 143.814 προήλθαν από το ιερό Προσκύνημα Τεμπών, τα 77.850 από δωρεές πιστών και τα 303.810 από τις ενορίες...".

Το ίδρυμα θα γιορτάσει στις 13 Δεκεμβρίου μαζί με την γιορτή των ευεργετών και εθελοντών και είναι αφιερωμένο στην Παναγία τη Βρεφοκρατούσα". (30/5/09)

Εμείς δεν θα σχολιάσουμε τα παραπάνω παρά μόνον θα ρωτήσουμε:

1. Πόσα χρήματα εισπράττετε από τον κωδικό του προϋπολογισμού των ναών το χρόνο;
2. Πόσα από δικοφορίες για το ίδρυμα;
3. Πόσα είναι οι δωρεές για το ίδρυμα;
4. Από τον κωδικό του Πρ/τος Αγ. Παρασκευής Τεμπών περί ιδρύσεως "Ευαγών Ιδρυμάτων" πρέπει να έχετε καταθεθείμενα σε λογαριασμό τραπεζής (όπως προβλέπει ο κανονισμός) 900.000 ευρώ περίπου.

Και εάν αφαιρέσουμε τα 143.814 που δαπανήθηκαν για το "Κρίκκειο" πρέπει να έχετε υπόλοιπο 750.000 ευρώ, συν τους τόκους τόσων ετών.

Υπάρχουν τα χρήματα αυτά;
Περιμένουμε απάντηση για να μάθει ο πιστός λαός ότι «τα χρήματα του πιάνουν τόπο».

ΑΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ

ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 150,

ΚΩΔ. ΥΠ. 1603

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2009

Ιδιοκτήτης - Εκδότης - Διευθυντής

Τριαντάφυλλος Ι. Τσιόπουλος

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών

Τ.Κ. 41221 Λάρισα

Τηλ. & Φαξ: 2410 55-11-13

Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

www.agonas.org

info@agonas.org

Η ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ ΜΑΣ ΤΗΣ 27^{ης} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2009

Η δεύτερη εξαμηνιαία αιμοδοσία μας κατά το τρέχον έτος, που καθιερώθηκε εδώ και δέκα εννιά (19) χρόνια από το μακαριστό Μητροπολίτη μας κυρό ΘΕΟΛΟΓΟ, έλαβε χώρα την 27^η Οκτωβρίου, όπως είχαμε προαναγγείλει, στο γνωστό κατάστημα της «Μακεδονικής Αγοράς» (Αιόλου 20, όπου γίνεται η λαϊκή αγορά της Δευτέρας).

Ο αριθμός των συμμετεχόντων αδελφών μας κυμάνθηκε κι αυτή τη φορά σε ικανοποιητικά για την εποχή επίπεδα κι έτσι, με τη βοήθεια του Θεού, διατηρήθηκε και φέτος η θεάρεστη παράδοση προσφοράς και αγάπης προς τον πλησίον.

Μάλιστα, όσοι από τους εθελοντές αιμοδότες δεν μπόρεσαν για διάφορους λόγους να προσέλθουν εκείνο το πρωινό, πήγαν το απόγευμα της ίδιας ημέρας στο τμήμα αιμοδοσίας του Γενικού Νοσοκομείου και έδωσαν αίμα, δηλώνοντας ότι

η προσφορά τους είναι για την τράπεζα αίματος των αγωνιζομένων Χριστιανών.

Βέβαια, το ίδιο μπορούν να κάνουν οι αγαπτητοί εθελοντές αιμοδότες μας οποιαδήποτε άλλη μέρα, εφόσον για λόγους υγείας ή απουσίας από τη Λάρισα, εκείνη την ημέρα, δεν μπόρεσαν να προσέλθουν για αιμοδοσία. Αρκεί να δηλώνουν στον υπεύθυνο του τμήματος αιμοδοσίας του Νοσοκομείου το λόγο και το σκοπό για τον οποίο προσφέρουν το αίμα τους.

Αξίζει, πράγματι, να συχαρούμε θερμά όλους τους αγαπτητούς αιμοδότες καθώς και τους καθ' οιονδήποτε τρόπο κοπιώσαντες για την επιτυχία του θεάρεστου αυτού έργου. Τέλος, τις θερμές ευχαριστίες μας εκφράζουμε και στο προσωπικό του κλιμακίου αιμοδοσίας του Γενικού Νοσοκομείου Λαρίσης και στην ιατρό για την ευγενική τους συμπεριφορά.

ΤΟ ΗΡΩΙΚΟ ΟΧΙ

Οι Έλληνες, ανέκαθεν, διακρίνονταν για το αίσθημα της δικαιοσύνης αλλά και της αγάπης, τόσο προς το Θεό, όσο και προς την πατρίδα. Παρ' όλο το πλήθος των φυλετικών αρετών δεν υπερηφανεύονταν γι' αυτές. Απέδιδαν τα πάντα (πατρίδα, υγεία, προκοπή, ασφάλεια ...) στην αγάπη του Θεού γι' αυτό και υπήρξαν ευγνώμονες εκτιμώντας τα αγαθά αυτά και υπερασπιζόμενοι τα με αγώνες και θυσίες. Η πίστη στο δικαίωμα, να ζει κανείς ελεύθερα σε ένα ορισμένο τόπο πάνω σ' αυτή τη γη, τους κατέκτησε στα μάτια των ανθρώπων ξεχωριστούς, γι' αυτό και αξιοθαύμαστους.

Ένα τέτοιο γεγονός κατάφορης παραβίασης του εθνικού μας χώρου και κατάλυσης της [Ελευθερίας μας από τις δυνάμεις του Άξονα το 1940 ήλθε να φέρει στη μνήμη μας η ημερομηνία της 28^{ης} Οκτωβρίου. Ημερομηνία που, στους παλαιότερους, που έζησαν τα γεγονότα, φέρνει δάκρυα ενθουσιασμού και υπερηφάνειας γιατί οι ολιγάριθμοι Έλληνες κατατρόπωσαν τους σύγχρονους Γολιάθ και Λαίους.

Εκείνο όμως που πρέπει να μας ανησυχεί είναι, το πόσο οι νεώτεροι και οι μελλοντικοί Έλληνες, που δεν έζησαν τα γεγονότα, θα μπορούσαν να νιώσουν το μεγαλείο του έπους του 1940. Γιατί, τόσο ο πανδαμάτορας χρόνος, που ξεθωριάζει τις μνήμες, όσο και το σύγχρονο πνεύμα του αποχρωματισμού της εθνικής ιστορίας κάθε λαού, για χατίρι της ενόπτης και του οικουμενισμού, ενεργούν καταλυτικά. Απομακρύνουν τα γεγονότα, καλύπτοντάς τα με την ομίχλη του μύθου, του φανταστικού και του αδύνατου. Χρέος συνεπώς, των παλαιότερων αλλά και όσων τάχθηκαν να διαπαιδαγωγήσουν τους νέους, να διατηρήσουν άοδεστη τη φλόγα της εθνικής συνείδησης, την ώρα που οι γειτονικοί μας λαοί επιδιώκουν αυτό με πάθος παραχαράζοντας και αλλοιώνοντας την αλήθεια χιλιετηρίδων.

Ας δούμε λοιπόν τα γεγονότα της εθνικής μας επετείου και από άλλη οπτική γωνία.

28^η Οκτωβρίου 1940. Μία χρονολογία που την σφραγίζει ένα ηρωικό "ΟΧΙ". Ένα ΟΧΙ στο τελεσίγραφο του εχθρού για παράδοση. Είναι στο αίμα του Έλληνα να μην βάλει να παραδοθεί στον εχθρό. Και το βλέπει κανείς αυτό ιστορικά.

- όταν οι πρόγονοί μας είπαν «μολών λαβέ», δηλαδή αρνούμεθα να σε δεχθούμε, αρνούμεθα να υποκύψουμε.

- Όταν ο τελευταίος αυτοκράτωρ μαχόμενος έπεσε στα τείχη της Κωνσταντινουπόλεως, λέγοντας ότι ήταν αδύνατο να παραδοθεί την πόλη στον εχθρό γιατί δεν του ανήκε. «Δεν μπορώ να παραδώσω την πόλη (λέγει ο Κων/νος Παλαιολόγος) δεν μου ανήκει».

- Όταν το 1940 μας ζήτησαν οι εχθροί να παραδώσουμε την πατρίδα στα χέρια τους, τους είπαμε "ΟΧΙ".

Όλες αυτές οι απαντήσεις που δόθηκαν καθ' όλο το μήκος της Ελληνικής ιστορίας, είναι ταυτόσημες έννοιες, όλα αυτά σημαίνουν ΟΧΙ.

Είναι η αντίσταση της ψυχής του Έλληνα, όταν βλέπει να κινδυνεύει η ελευθερία του, η πατρίδα του και η ψυχή του.

Το αίσθημα της αντίστασης, βρίσκεται βαθιά στην ψυχή όπως και το αίσθημα της προδοσίας.

Ο Αδάμ πρώτα έχασε τον εαυτό του και μετά έχασε τον παράδεισο. Τι σημαίνει αυτό; Ότι σε κάθε αγώνα η ψυχή έχει την πρωτεύουσα θέση. Αυτή νικά, αυτή προδίδει. Γι' αυτό μαζί με τους εξοπλισμούς πρέπει πρώτα να εξοπλίζεται η ψυχή εκείνων που θα πολεμήσουν.

Στην εποχή μας δεν ξέρω τι γίνεται με τους εξοπλισμούς της πατρίδος μας, αλλά εκείνο που βλέπουμε και ξέρουμε είναι ότι η ψυχή του σύγχρονου Έλληνα πολίτη δεν εξοπλίζεται. Και όχι μόνον δεν εξοπλίζεται αλλά και αφοπλίζεται από ό,τι έχει.

Τι αφοπλίζει όμως την σύγχρονη Ελληνική ψυχή; Οι ιδέες και οι πόνες.

Οι ιδέες, οι λεγόμενες διακινούμενες ιδέες, κυριολεκτικά καταλύουν την δύναμη της ψυχής. Όταν προσβάλλονται οι έννοιες της πίστης στο Θεό με τα κηρύγματα του υλισμού και της αθεΐας, όταν η έννοια της πατρίδος προσβάλλεται με το σύνθημα κάτω τα σύνορα, όταν καλλιεργείται ένας αμοραλιστικός διεθνισμός με συνθήματα ότι η αγάπη στην πατρίδα "είναι σωβινισμός", είναι κακοποιοί εθνικισμός, είναι επικίνδυνος ρατσισμός, όταν ο Θεός πλέον δεν έχει θέση στην ζωή μας.

Και επιβάλλουμε στα σχολεία μας μελέτες και αναλύσεις έργων του άθεου και βλάσφημου Καζαντζάκη και των συναφών. Όταν το μάθημα των θρησκευτικών διαρκώς μειώνεται και πολλές φορές θεολόγοι καθηγητές (όχι βέβαια όλοι) διακομωδούν την πίστη. Όταν η οικογένεια προσβάλλεται με περίεργες ιδέες, όπως να γεννιούνται 1 ή 2 παιδιά ή καθόλου, και το δημογραφικό μας πρόβλημα συνεχώς γίνεται εντονότερο. Όταν η αυθεντία του πατέρα διαρκώς λιγοστεύει, μέχρις εκμηδενισμού, όταν η απειθαρχία γίνεται σύνθημα ζωής, όταν η αναρχία διαρκώς καταλαμβάνει θέση στις νεανικές καρδιές, όταν θεωρίες υλιστικές όπως του Δαρβίνου (εξελίξεως) και του Φρόυντ, επικρα-

τούν, και δημιουργούν μία κοινωνία ερωτισμού με ολέθριες συνέπειες.

Όλα αυτά είναι οι διακινούμενες ιδέες με το προκάλυμμα της ελευθερίας και της δημοκρατίας.

Είναι αυτό που γράφει ο Απ. Πέτρος γι' αυτούς που δελεάζουν τις νεανικές ψυχές και τις αφοπλίζουν "... ελευθερία αυτοίς επαγγελόμενοι, αυτοί δούλοι υπάρχοντες της φθοράς ..." Δηλαδή, υποσχόμενοι αυτοί ελευθερία, όταν οι ίδιοι αυτοί είναι δούλοι της φθοράς. "... ω γαρ τις ήττηται τούτω και δεδουλωται ..." διότι σ' αυτό που κάποιος νικήθηκε, σ' αυτό και έχει υποδουλωθεί. (Β' Πέτ. 2,19)

Αλλά δεν είναι μόνον οι ιδέες που ατονούν την ψυχή, είναι και οι πόνες του βίου.

Είναι η ντόλτσε-βίτα. Είναι η γλυκειά ζωή, η ζωή που καλύπτει όλες τις κατώτερες ανάγκες του σώματος του ανθρώπου και της ψυχής.

Η αγάπη στις πόνες αποτελείώνουν την δύναμη της ψυχής, την δίνουν την χαριστική βολή. Γενετισίες πόνες έχουν κυριολεκτικά αλώσει την νεολαία μας, με αποκορύφωμα το οινόπνευμα και τα ναρκωτικά.

Οι Γάλλοι, βουτηγμένοι στις πόνες, θεώρησαν αδικαιολόγητη κάθε αντίσταση στον Άξονα και είπαν το περιβόητο "ρουρ-ρουα", δηλαδή το γιατί να πολεμήσουμε; Ποιος ο λόγος; Όταν οι Ιταλοί ήλθαν να κηρύξουν τον πόλεμο στην Β. Γαλλία, έπεσε με τμήματό τους σε 6 ημέρες, ενώ οι Έλληνες καθήλωσαν στα σύνορα τους εισβολείς έξι (6) ολόκληρους μήνες. Η υγεία της ψυχής και η αντίσταση βρίσκονται μέσα βαθιά στον άνθρωπο. Όταν ο άνθρωπος έχει εκπαιδευτεί από μικρός να λέγει «όχι» σε ό,τι δεν πρέπει, σε κάθε τι επικίνδυνο, σε ό,τι δεν θέλει ο Θεός, αυτό το «όχι» είναι ηρωικό. Είναι το ανδρείο φρόνημα που υπάρχει μέσα στην υγεία ψυχής. Πότε; Όταν αυτό το άτομο είναι πιστό στο Θεό. Όταν λέγει το ηρωικό "ΟΧΙ" πρώτιστα εις την αμαρτία. "ΟΧΙ" και στις άθεες ιδέες και στην διεφθαρμένη ζωή. Και αυτά θα τα μάθη από μικρός. Θα μάθη το παιδί (από την μητέρα του και τον πατέρα του) να λέει "όχι" στα διάφορα ρεύματα της εποχής, από τη μικρή του ηλικία.

Να μάθη να είναι βουλητικός τύπος, στην οποία βούληση ανήκει η ανδρεία. Και τίθεται το ερώτημα: Εάν μας επιτεθούν σήμερα εχθροί τί θα κάνουμε; Τα σύνορα μας δεν είναι αυτονόητη υπόθεση. Ούτε μπορούμε να επικαλούμεθα

εμείς οι Έλληνες, ιστορικότητα, πολιτισμό, αρχαιότητα, γλώσσα κ.ά. Αυτά μπαίνουν στο περιθώριο. Άμα χάσουμε τα σύνορά μας τότε αλλοιμόνο μας.

Ας ζούμε την πραγματικότητα και να μην στρουθοκαμηλίζουμε. Ας καταλάβουμε. Μπορούμε να λέμε πάντοτε το ηρωικό "ΟΧΙ"; Αλλά για να έχουμε τα σύνορά μας πρέπει να ανακαλύψουμε τα όρια των αναζητήσεών μας. Πρέπει να βάλουμε φραγμό στις ολέθριες ιδέες και στην αναζήτηση των πόνων. Πρέπει η ψυχή μας να είναι διαποτισμένη από την πίστη και την αγάπη του Χριστού. Οι καλύτεροι πολεμιστές στον ρωμαϊκό στρατό ήταν οι Χριστιανοί.

Ας θυμηθούμε το εν "τούτω νικά", του Μ. Κωνσταντίνου, τους αγίους Σαράντα Μάρτυρες, τον Άγιο Δημήτριο, τον Άγιο Γεώργιο κ.α.

Το 1940 πολέμησαν όχι μόνο οι στρατιώτες αλλά ολόκληρος ο ελληνικός λαός. Είχε πνευματική υγεία, σωστές θέσεις, αληθινή φιλοπατρία. Πολέμησαν και τα μετόπισθεν, οι γυναίκες, τα παιδιά, οι εθελόντριες νοσοκόμες, οι γυναίκες που έπλεκαν συνεχώς και μετέφεραν πολεμοφόδια, η Εκκλησία με τις συνεχείς προσευχές της και αγρυπνίες. Πολέμησε ολόκληρη η Ελλάδα. Και νικήσαμε διότι είχαμε κοινό όραμα. Την διαφύλαξη της πίστης και της ελευθερίας.

Το "ΟΧΙ" που ελέχθη εξέφραζε την θέληση του Ελληνικού λαού, να αντισταθεί υπέρ βωμών και εστιών.

Τότε υπήρχε το στοιχείο της υγείας της ψυχής. Σήμερα όμως;

Αναγνώστες μας, πριν από το θαύμα του 1940, οι Ιταλοί προπαγάνδιζαν αυτό: Οι Έλληνες να πάψουν να θυμούνται τις Θερμοπύλες. Σήμερα οι πόλεμοι γίνονται με αεροπλάνα, με τανκς και πολυβόλα. Λέγαν ακόμη ότι είχαν 8.000.000 λόγχες όταν τότε όλος ο πληθυσμός της Ελλάδος έφθανε μόλις τα 7.000.000 ανθρώπους. Ήθελαν να κάμψουν το νεύρο και το φρόνημα της ψυχής.

Οι Έλληνες είχαμε νεύρο και φρόνημα ψυχής, γιατί είχαμε πίστη στον Θεό και στην πατρίδα. Τότε είχαμε τις θαυμαστές επεμβάσεις του Κυρίου μας και της Υπεραγίας Θεοτόκου. Και η ψυχή του Έλληνα, είτε στο μέτωπο είτε στα μετόπισθεν, ήταν γεμάτη πίστη και ζωή. Και κλείνοντας ας μη ξεχνούμε ότι: αν θέλουμε να αντισταθούμε σε κάθε προσβολή του εχθρού πρέπει να έχουμε προηγουμένα νικήσει τον έσω εχθρό, την αμαρτία. Αυτό θέλει ο Θεός. Να λέμε πάντοτε ένα ηρωικό "ΟΧΙ" στην αμαρτία, στην διαφθορά, στην εκκοσμίκευση. Μία αντίσταση στον εχθρό διάβολο και τότε "... ει Θεός υπέρ ημών, τις καθ' ημών ..."; (Απόστολος Παύλος) = εάν ο Θεός είναι μαζί μας ποιος μπορεί να είναι εναντίον μας;

Τότε η νίκη θα είναι πάντοτε δική μας.

Δ. ΜΠ.

Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ «ΚΑΘΑΡΩΝ»

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ 1Η ΣΕΛΙΔΑ

Το κακό και σήμερα απολυτοποιείται, αποσυνδέεται από τη βούληση του πιστού, ο οποίος παραδίδεται σε χρησμολογίες τάχα εκ Θεού, «κεκαθαρισμένους»! Με παρόμοιες ιδεολογίες, από τους μέσους ιδίως χρόνους και μετά, εμφανίστηκαν ιδεολογικοπολιτικά μορφώματα, με έντονο προτεσταντικό χρώμα και ποικίλα ονόματα, με πιο χαρακτηριστικό εκείνο των «Καθάρων». Με σημαία, (μάλλον, πρόφαση), τον εξοβελισμό του κακού από τον κόσμο, επιδίωξαν και κάποτε πέτυχαν να αποκτήσουν κοσμική δύναμη. Άπιστοι, τότε, αιρετικοί, ετερόδοξοι, γενικά, ξένοι ή αμφισβητίες της βιοθεωρίας, την οποία αυτοί επέβαλαν, υπήρξαν θύματα ωμής βίας, διωγμών, ταπεινώσεων, δολοφονιών, εθνικών καθάρσεων.

Τι σχέση, όμως, έχει η αίρεση αυτή με τον έλεγχο των κακών κειμένων στον εκκλησιαστικό χώρο; Ποιο γνήσιο τέκνο της Ορθόδοξης Εκκλησίας ζήτησε την κάθαρση εν ονόματι της δικής του, τάχα, καθαρότητας; Οι συνειδητοί πιστοί βιώνουν υπαρκτικά ότι είναι «οι αμαρτωλοί, οι εναγείς, οι αισχρώς λογιμοί και λόγοις και πράξεσιν όλους εαυτούς αχρειώσαντες και τη των ηδονών του βίου ραθυμία γνώμη δούλοι γενόμενοι» (Απόδειπνο). Βρίσκονται στην Εκκλησία, σαν ασθενείς σε νοσοκομείο. Και επειδή η ομολογία της αμαρτωλότητας τους συνοδεύει, αυξανόμενη διά

βίου, αυτό το νοσοκομείο γίνεται σπιτί τους. Οι άλλοι ασθενείς αδελφία τους. Πως, λοιπόν, τα μέλη αυτής της ιερής αδελφότητας, του λαού του Θεού, που ο καθένας τους βιώνει την έμπρονη ιατήρια πορεία της προσωπικής του μετάνοιας, όταν ασχοληθούν με την καθαριότητα του κοινού σπιτιού, με την αναβάθμιση των συνθηκών υγιεινής του κοινού χώρου, πέφτουν σε αίρεση; Είναι δυνατόν; Αίρεση σημαίνει αυθαιρεσία, που εστιάζεται στο μερισμό της αλήθειας σε κομμάτια, καθένα των οποίων αυτονομείται από τα άλλα, και εφαρμόζεται κατά το δοκούν με ιδιοτέλεια και μεροληψία.

Αδήριτος ο νόμος ταυτοπάθειας απαιτεί, όποιος κατηγορεί άλλους για αίρεση, να είναι σε θέση να στηρίξει τον ισχυρισμό του στη συνείδηση του λαού, αλλιώς, αργά ή γρήγορα, αποδεικνύεται ο ίδιος οπαδός αίρέσεων, τις οποίες πολεμά. Όσοι κατηγορούν, με έμμονη, τυφλή μονομανία και αθεμελίωτα, όσους ασκούν κριτική, ως «νομικιστές», που βλέπουν, δήθεν, παντού μόνο παραπτώματα ηθικά, δεν υπηρετούν ένα σχήμα δυαλισμού; Δεν χωρίζουν το Θεό νομοθέτη, που επιβάλλει την τήρηση του νόμου, από το Θεό της ευσπλαχνίας, της συγγνώμης, της ανοχής; Και, παραμερίζοντας τον πρώτο, δεν επιλέγουν το δεύτερο, ως πιο βολικό; Και όσοι προβάλλουν το τιμιότερο μήνυμα της Ορθοδοξίας,

την ανάγκη για κάθαρση εσωτερική, όπως, π.χ., στην περίφημη ρήση του Γρηγορίου του Θεολόγου, «καθαρθήναι δεί πρώτον, εἶτα καθάραι» (PG 35, 480), ως αποτρεπτικό, τάχα, του να ασχολείται κανείς με τα κοινά προβλήματα της Εκκλησίας, δεν καλλιεργούν ένα θρησκευτικό ατομισμό; Μία προτεσταντικού τύπου απο-εκκλησιοποίηση των πιστών;

Οι επιπτώσεις στην Εκκλησία από τις προσπάθειες αυτές, να καταπνίγει ο δημόσιος έλεγχος, είναι ολέθριες. Την εμφανίζουν σα «σημαία ευκαιρίας», όπου «όλα επιτρέπονται», αρκεί να καλύπτονται. Σαν κλειστό γραφειοκρατικό κύκλωμα, που προωθεί την αμετανοησία, αντί της μετάνοιας. Σαν εταιρεία «off shore», για ξέπλυμα βρώμικων επιχειρηματικών κερδών. Σα «σπήλαιον ληστών», κατά την Αγία Γραφή (Ιερ., ζ' 11)!

Το χρέος κάθε πιστού για την περιφύρηση της καθαρότητας της Εκκλησίας απορρέει από το δόγμα της αγιότητας της. Όχι ότι η οντολογική αγιότητα της Εκκλησίας απειλείται ή διακυβεύεται. Όμως, τα μηνύματα, τα οποία ο κόσμος δέχεται από το χώρο της, πρέπει να διακηρύσσουν αυτήν ακριβώς την αγιότητα, και όχι το αντίθετο. Η βιωμένη φανέρωση της αγιότητας της Εκκλησίας είναι χρέος κάθε πιστού, όσο αμαρτωλός και αν είναι. Δεν μπορεί να βλέπει στον

πανiero χώρο της κάθε λογής ερπετά να στήνουν πανηγύρι, αράχνες να απλώνουν τα δίχτυα τους ακόμα και πάνω στα ιερά θυσιαστήρια, και να μένει απαθής με τη σκέψη: «Είμαι άθλιος αμαρτωλός. Έχω ανάγκη, εγώ πρώτος, να καθαρισθώ». Λες και απαιτείται λευκό ποινικό μητρώο, προκειμένου να ασχοληθεί κανείς με την καθαριότητα του σπιτιού του! Επί τέλους, δεν μπορεί ο πιστός να αντιπαρέχεται τις πληγές των άλλων. Δεν μπορεί να μένει αιδημόνης απαθής, όταν βλέπει ποιμένες, στους οποίους ο Θεός προσάπτει τη βαριά κατηγορία: «υμείς διεσκορπίσατε τα πρόβατά μου και εξώσατε αυτά» (Ιερ. κγ' 1-2), τα οδηγήσατε έξω από τη «θεοσεβή πολιτεία» (Ολυμπιόδωρος), να δρουν ανεξέλεγκτοι.

Η άσκηση δημόσιου ελέγχου για τα σκάνδαλα στην Εκκλησία δεν είναι ευχάριστη ενασχόληση για κανένα Χριστιανό. Κάποτε, όμως, είναι αναπόφευκτη. Θα κλείσουμε με τις αξιολογικές θέσεις πάνω στο θέμα αυτό μιας σύγχρονης θεολόγου, καθηγήτριας στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας στο Irvine των ΗΠΑ, της Ελληνοαμερικανίδας Βαλερίας Καρρά. Γράφει: «Δεν μπορούμε να συνηγορήσουμε υπέρ της αποχής από κάθε ενέργεια (ελέγχου και διαμαρτυρίας), από φόβο «μήπως έτσι βγάσουμε τα άπλυτά μας στη φόρα». Έναν ενδοιασμό, τον οποίο εμπνέει η άξια κάθε τιμής ελληνική ιδέα της αιδούς,

της «ντροπής». Αν αντίρρηση υπάρχουν αρνητικές πλευρές στη δημόσια διαμαρτυρία για τη δράση αυτών (των σκανδαλοποιών). Αλλά στον πεπρωκότα κόσμο της αμαρτίας, στον οποίο ζούμε, δεν υπάρχει «καλός» δρόμος. Μερικές φορές οι ενέργειες των άλλων δεν μας αφήνουν άλλα περιθώρια, παρά να διαλέξουμε από δύο «κακά», το «μην χείρον». Αυτό ακριβώς έχουμε να κάνουμε εδώ. Ο καθένας μας τώρα πρέπει να αποφασίσει ποιος από τους δύο δρόμους είναι ο «χειρότερος», για να τον αποφύγει: Να παλεύει δημόσια - με κίνδυνο να δέχεται δημόσια προσβολές και ταπεινώσεις - για να επανορθώσει λάθη, να σώσει ζωές, να ζει με ακεραιότητα και να ενεργεί, όπως καλείται να πράττει από τον ίδιο το Χριστό, ή να δεχθεί και αυτός την κατηγορία, την οποία σίγουρα θα εξαπολύσει εναντίον μας ο Χριστός κατά την Ημέρα της Κρίσεως, ότι είμαστε τάφοι κεκονιαμένοι; που παρουσιάζουμε μια επιφάνεια ενότητας, αρμονίας και υπακοής, στο βάθος, όμως, ο τάφος της Εκκλησίας μας όζει από πτώματα ιερατικών βίων, θεσμών και διακονιών, με την τιμιότητα, την ακεραιότητα, την δικαιοσύνη, την ευσπλαχνία, την αγάπη σε προχωρημένη σήψη. Τι θα απαντήσουμε στο Χριστό την Ημέρα της Κρίσεως, όταν, με θλίψη μεγάλη, θα μας ψιθυρίσει χαμηλόφωνα: ντροπή σου;» (ιστοσελ. ocl.org).

Ε. Χ. Οικονομάκος

Πορτάζουμε κάθε χρόνο στις 28 Οκτωβρίου την εορτή της αγίας Σκέψης. Και για την γιορτή αυτή συμβαίνει αυτό που λέγει ο άγιος Χρυσόστομος για τις μεγάλες γιορτές της Εκκλησίας μας, ότι πολλοί γιορτάζουν τις μεγάλες γιορτές, ξέρουν το όνομά τους, δεν ξέρουν όμως το βαθύτερο νόημά τους, ούτε το μήνυμα που θέλει να εξαγγείλει η Εκκλησία μας μέσω των εορτών αυτών. Και αυτό γιατί οι περισσότεροι, λέγει ο ιερός πατήρ, **έρχονται στην Εκκλησία από συνήθεια και όχι από ευσέβεια**. Γι' αυτό ας ασχοληθούμε σήμερα με την υπόθεση της γιορτής καθώς και για το μήνυμά της προς το λαό του Θεού.

Πως καθιερώθηκε η γιορτή της αγίας Σκέψης.

Στα χρόνια του βασιλέως Λέοντος του Μεγάλου (457-474 μ.Χ.) ζούσε στην Κων/πολη ο όσιος Ανδρέας, ο κατά Χριστόν σαλός. Σαλός είναι ο τρελός και κατά Χριστόν σαλοί ονομάζονται κάποιοι άγιοι, οι οποίοι κάποτε κάποιον περιέρχεται και παράλογα πράγματα, με απώτερο σκοπό να τους θεωρούν παλαβούς ή παλιανθρώπους και να μη τους τιμούν οι άνθρωποι· και έτσι αυτοί να ζουν εν ταπεινώσει και αφάνεια. Μια νύχτα που γινόταν αγρυπνία στο ναό της Παναγίας των Βλακερνών, ο όσιος Ανδρέας μαζί με τον μαθητή του Επιφάνιο, που έγινε αργότερα πατριάρχης Κων/πόλεως (520-536 μ.Χ.), είδαν την Υπεραγία Θεοτόκο οφθαλμοφανώς, όχι σε όραμα, να μπαίνει από την κεντρική πύλη του ναού. Την συνόδευαν οι παρθένοι Ιωάννης ο Πρόδρομος και Ιωάννης ο Θεολόγος και πλήθος αγγέλων. Αφού μπήκε μέσα στο ναό προχώρησε στον σολέα. Εκεί γονάτισε και προσεκύνησε πολλή ώρα με θερμά δάκρυα υπέρ της σωτηρίας των πιστών, ενώ την βλέπανε μόνο ο Ανδρέας και ο Επιφάνιος. Αφού προσεκύνησε για πολύ η Θεοτόκος σηκώθηκε και μπήκε μέσα στο ιερό, όπου φυλασσόταν το μαφόριό της δηλαδή το τοεμπέρι της, το πήρε στα χέρια της και βγαίνοντας έβλεπε το άπλωσε πάνω από τους πιστούς, για να δείξει ότι τους σκέπει και τους προστατεύει.

Αυτό είναι το γεγονός το οποίο στάθηκε αφορμή η Εκκλησία μας να καθιερώσει την γιορτή της αγίας Σκέψης δηλαδή τη γιορτή προς τιμή της Παναγίας, η οποία σαν τη φωτοφόρο νεφέλη που σκέπαζε τη μέρα και φωτίζε τη νύχτα τους Ισραηλίτες στην έρημο, σκέπει και προστατεύει το λαό του Θεού και φωτίζει τους πιστούς στο δρόμο για την τελείωση. Πώς μας σκεπάζει και πώς μας προστατεύει η Παναγία μας; Με τις προσευχές της, με τις παρακλήσεις της και με τα δάκρυά της.

Μα θα μου πείτε, είναι τόσο μεγάλο το γεγονός που η Παναγία μας προσεύχεται για μας, ώστε η Εκκλησία μας να

έχει ιδιαίτερη γιορτή γι' αυτό το γεγονός; Ναι μάλιστα είναι μεγάλο και σπουδαίο και ζωτικής σημασίας. Λέγει κάπου ο ιερός Χρυσόστομος ότι πάντοτε έχουμε την ανάγκη των προσευχών των άλλων όσο και ενάρτεροι και ευσεβείς κι αν είμαστε.

Παράδειγμα χαρακτηριστικό γι' αυτό είναι ο απόστολος Παύλος, αυτός που ανέβηκε μέχρι τρίτου ουρανού κι άκουσε άρρητα ρήματα, αυτός που ονομάστηκε στόμα Χριστού, αυτός που είχε «νον Χριστού», αυτός που «αναπλήρωνε τα υστερήματα των θλίψεων του Χριστού στο σώμα του», αυτός λοιπόν ο γίγας της αρετής και της ευσεβείας, πάντα ζητούσε τις προσευχές των χριστιανών. Αν και αυτό που θα προσευχότανε για τον Παύλο δεν ήταν ούτε ανώτεροί του ούτε ισάξιοι του. Μοιάζει το γεγονός σαν ένας στρατιώτης να μιλά στον πρόεδρο της δημοκρατίας για τον στρατηγό. Κι όμως ο Παύλος όχι μόνο δεν αρνήθηκε τις προσευχές των χριστιανών, αλλά αντίθετα τους προέτρεψε και τους παρακάλεσε να προσεύχονται για κείνον.

Στην προς Ρωμαίους (15,30) γράφει: «Παρακαλώ δε υμάς αδελφοί μου ... συναγωνισασθαι μοι εν ταις προσευχαίς υπέρ εμού προς τον Θεόν». Στους Εφραίους (6,18-19) συνηθιστά δέσπον περί «πάντων των αγίων» και περί εαυτού. Τους Κολοσσαείς (4,2-3) παροτρύνει «τη προσευχή προσκαρτερείτε ... προσευχόμενοι άμα και περί ημών». Τους Θεσσαλονικείς (Α' Θεο. 5,25· Β' Θεο. 3,1) παρακαλεί «αδελφοί προσεύχεσθε υπέρ ημών».

Όχι δε μόνο ζητά να προσεύχονται γι' αυτόν και για τους συνεργάτες του, αλλά και πιστεύει ότι ήδη το κάνουν και στις προσευχές τους οφείλει την υγεία του και τη σωτηρία από μεγάλους κινδύνους (πρβλ. Φιλημ. 22· Β' Κορ. 1,10-11).

Αλλά και ο Πέτρος δεν είπε τι του χρειάζεται η προσευχή των άλλων αφού είμαι απόστολος, αφού ομολόγησα το θεανθρώπινο του Χριστού, αφού πάνω στην ομολογία μου στηρίχθηκε η Εκκλησία. Έτσι όταν ήταν στη φυλακή από τον Ηρώδη τον Αγρίππα τον Α', οι χριστιανοί των Ιεροσολύμων προσευχόταν γι' αυτόν με αποτέλεσμα να τον ελευθερώσει άγγελος Κυρίου κατά θαυμαστόν τρόπο.

Λοιπόν κι αν είσαι Παύλος κι αν είσαι Πέτρος έχεις ανάγκη των προσευχών των άλλων και μάλιστα των αγίων και μάλιστα της Παναγίας. Βέβαια οι αιρετικοί διαφωνούν στο σημείο αυτό και λένε να προσευχόμαστε κατ' ευθείαν στο Θεό και όχι να επιζητούμε τις δεήσεις των αγίων. Ήδη τα παραδείγματα που αναφέραμε δίδουν την απάντηση, γιατί αν μας χρειάζονται οι προσευχές των ζώντων και μη τελειωθέντων αδελφών μας πόσο περισσότερο

ωφέλιμες είναι οι προσευχές των αγίων. Ας αναφέρουμε όμως κι ένα χωρίο που είναι χαρακτηριστικό για το πόσο αναγκαία είναι η δέση των δικαίων ζώντων και θετνωτών. Στον Αβιμέλεχ ένα βασιλιά της Αιγύπτου, που είχε υποπέσει σ' ένα σοβαρό παράπτωμα, ο Θεός του είπε να προσφύγει στον Αβραάμ, που ήταν τότε στην Αίγυπτο, και να ζητήσει την προσευχή του. «Προφήτης εστί και προσεύξεται περί σου και ζήσῃ» (Γεν. 20,7).

Πως είναι ωφέλιμη η προσευχή των αγίων.

Αλλά ενώ η προσευχή έχει τεράστια δύναμη, ενώ είναι αναγκαία όσο ενάρτεροι κι αν είμαστε, χρειάζεται μια προϋπόθεση για να καρποφορήσει. Και η προϋπόθεση είναι **να προσπαθούμε κι εμείς· ν' αγωνιζόμαστε· να μετανοούμε για τις αμαρτίες μας· να βιάζουμε τον εαυτό μας προς εξάσκηση της αρετής.** Μη περιμένουμε τα πάντα από την προσευχή των αγίων, ενώ εμείς οι ίδιοι οκνεύουμε και τεμπελιάζουμε. Η αγιότητα δεν μεταδίδεται κατά μαγικό τρόπο· απαιτεί και ενεργό προσπάθεια εκ μέρους μας.

Έτσι ενώ ο **Ιερεμίας** προσεκύνησε τρεις φορές για τους Εβραίους και στις τρεις φορές άκουσε το Θεό να λέγει «Μη προσεύχου, μηδέ αξίου περί του λαού τούτου ότι ουκ εισακούσομαι σου» (7,16). Και ο **Ιεζεκιήλ** άκουσε το εξής «και εάν ώσιν (είναι) οι τρεις ούτοι εν μέσω αυτής, Νάω και Δανιήλ και Ιώβ, αυτοί εν τη δικαιοσύνη αυτών σωθήσονται ... η δε γη έσται εις όλεθρον» (14, 14-16). Και στον **Ιερεμία** είπε ο Θεός· «εάν στη (σταθεί) Μωυσής και Σαμουήλ προ προσώπου μου, ουκ έστιν η ψυχή μου προς αυτούς» (15,1). Και τα λέγει αυτά ο Θεός στον Ιερεμία και στον Ιεζεκιήλ για να τους δείξει **όχι ότι δεν δέχεται την ικεσία τους και τους περιφρονεί, αλλά δεν αξίζουν οι Ιουδαίοι για να τους βοηθήσει.** Γι' αυτό και αναφέρει τα ονόματα του Νάω, του Δανιήλ, του Ιώβ, του Μωϋσή, και του Σαμουήλ, που είχαν καθιερωθεί ως άγιοι μεγάλου βεληνικού, θεοπρόβλητοι και θεάρεστοι. Είναι σαν να λέγει ο Θεός σήμερα· «Ακόμη και η Παναγία και οι απόστολοι και ο Χρυσόστομος και ο Αθανάσιος να προσευχηθούν για σας, δεν σας βοηθά. Η κακία σας είναι απροσμέτρητη και φοβερή.

Είναι χαρακτηριστική και η λεπτομέρεια ότι η Παναγία μας άπλωσε το μαφόριό της εντός του ναού **και σκέπασε όσους αγρυπνούσαν και προσευχόταν.** Θέλει να πει ότι πρέπει να έχουμε ουσιαστική σχέση με την Εκκλησία για να μας σκεπάσει με τις πρεσβείες της.

Την έχουμε αυτή τη σχέση; Πηγαίνουμε στην Εκκλησία, κοινωνούμε, εξομολογούμαστε, αγρυπνούμε, νηστεύουμε, ελεούμε, συγχωρούμε, προσπαθούμε να τηρήσουμε τις εντολές; Ο καθένας ας ρωτήσει τον εαυτό του και ας δώσει προσωπικά και υπεύθυνα την απάντηση.

www.pmeletios.com

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Στις 26 Οκτωβρίου, η Εκκλησία μας γιορτάζει τη μνήμη του αγίου Δημητρίου, πολιούχου και προστάτου της Θεσσαλονίκης. Μαζί με τον άγιο Γεώργιο, ο άγιος Δημήτριος, είναι ο ποίος γνωστός και δημοφιλής μάρτυς και επιπλέον είναι ένας άγιος στενά δεμένος με τη ζωή του έθνους μας.

Οι αυθεντικές και γνήσιες ιστορικές πληροφορίες για τη ζωή του αγίου Δημητρίου δεν είναι πολλές. Απ' ότι φαίνεται από αποσπάσματα αρχαίων συναξαρίων και λόγων πατέρων ήταν υιός επισήμου οικογενείας της Θεσσαλονίκης και κατείχε υψηλή δημόσια θέση. Έζησε περί τα τέλη του 3ου αιώνα μ.Χ. και μαρτύρησε το 303 μ.Χ. όταν ο αυτοκράτωρ Μαξιμιανός, επιστρέφοντας από τα βόρεια Βαλκάνια όπου είχε νικήσει τους Γότθους, επισκέφθηκε τη Θεσσαλονίκη. Κατά την επίσκεψη εκείνη, ο Δημήτριος συνελήφθη και εφυλακίσθη προσωρινά, μέσα στα αποδυτήρια των λουτρών του σταδίου της Θεσσαλονίκης –όπου είναι ο σημερινός ναός– και μετά τη νίκη του μαθητού του Νέστορα, φονεύθηκε μέσα στα λουτρά δια της λόγχης και το σώμα του ρίφθηκε σ' ένα πηγάδι των λουτρών. Από το πηγάδι ανέβρυξε μύρο παλαιότερα γι' αυτό ονομάσθηκε μυροβλύτης. Αυτή υπήρξε σε γεωτικές γραμμές η ζωή του. Θα ασχοληθούμε λεπτομερέστερα με κάποια σημεία της ζωής του τα οποία είναι πολύ επίκαιρα και διδακτικά.

Α) Ο άγιος Δημήτριος δεν υπήρξε ούτε επίσκοπος ούτε ιερέυς ούτε μοναχός. Έζησε και πέθανε ως λαϊκός. Παρ' όλο όμως που έμεινε λαϊκός δεν έδειξε αδιαφορία για το έργο της Εκκλησίας, δεν παρέμεινε παθητικό μέλος της, δεν αρκέσθηκε να πηγαίνει στο ναό, να κάθεται στο στασίδι μισή-μια ώρα, και στο τέλος να παίρνει το αντίδωρο και να φεύγει όπως κάνουμε στην καλύτερη περίπτωση όλοι οι Χριστιανοί. Ανέλαβε κατήχηση στους νέους και σε άλλους Χριστιανούς στην περίφημη χαλκευτική στοά, που βρισκόταν στη σημερι-

νή πλατεία δικαστηρίων της Θεσσαλονίκης, και την οποία οι Χριστιανοί συνθηματικά ονόμαζαν Καταφυγή. Γι' αυτή τη κατηχητική του δράση καταδικάσθηκε από το Μαξιμιανό, μ' αφορμή βέβαια το θάνατο του Λυαίου μετά τη μονομαχία του με τον άγιο Νέστορα.

Ας το προσέξουμε αυτό γιατί αν η αρχαία Εκκλησία γνώρισε μέρες δόξας αυτό το οφείλει στην ενεργητική στάση των λαϊκών μελών της. Ας έχουμε υπ' όψη μας ότι δεν γνωρίζουμε ποιός ίδρυσσε τις αρχαίες Εκκλησίες της Δαμασκού, της Αντιοχείας, της Κύπρου, της Φοινίκης, της Εφέσου, της Ρώμης. Βέβαια πήγαν οι απόστολοι μετά τις στερώσεις και τις οργάνωσαν αλλά δεν είναι αυτοί οι πρώτοι κηρύξαντες. Γιατί μετά τον θάνατο του αγίου Στεφάνου που έγινε ο πρώτος διωγμός εναντίον των Χριστιανών (Πραξ.8,1) οι απόστολοι έμειναν στην Παλαιστίνη και έφυγαν οι απλοί Χριστιανοί και άρχισαν να διαδίδουν τον χριστιανισμό. Έτσι ο Παύλος γράφει την προς Ρωμαίους επιστολή του χωρίς να έχει πάει στη Ρώμη. Το ίδιο έγινε αργότερα στην Αιθιοπία όπου κήρυξε ο ευνούχος της Κανδάκης (Πραξ.8,26-40), στη Ρωσία όπου ο βασιλεύς Βλαδίμηρος, εγγονός της αγίας Όλγας που πρώτη βαπτίσθηκε και σύζυγος της βυζαντινής πριγκίπισσας Άννας αδελφής του Βασιλείου του Β', την έκανε χριστιανική, στην Αλάσκα όπου ένας Ρώσος έμπορος γουναρικών ο Σελέκωφ διέδωσε τον χριστιανισμό και αλλού παρομοίως.

Β) Ο άγιος Δημήτριος δεν παντρεύθηκε. Έμεινε σ' όλη του τη ζωή παρθένης και αγνός για να μπορεί χωρίς περιπασιμούς ν' αφιερωθεί στην ενεργό συμπάρασταση της

Εκκλησίας. Κράτησε καθαρή τη σκέψη και τη καρδιά του, αγνό το σώμα του και άγια την ψυχή του. Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς τον χαρακτηρίζει όσιο, παρθένο πάγκαλο, παναμύητο. Λόγω αυτών των ιδιοτήτων του τον βρίσκει ανώτερο και από κορυφαίες προσωπικότητες της Παλαιάς Διαθήκης που είχαν μεγάλη αγιότητα αλλά υστερούσαν στο θέμα της παρθενίας. Ολόκληρη η ζωή του υπήρξε μία «ευδία Χριστού». Πριν ακόμη μαρτυρήσει και μυροβλύσει ευωδίαζε με την καθαρή ζωή του.

Πρέπει να το προσέξουμε και αυτό και να το μελετήσουμε. Σε μία εποχή που λατρεύει και θεοποιεί το σεξ, διαφημίζει την ανηθικότητα, προπαγανδίζει την ελεύθερη ζωή, αποποικιοποιεί την μοικεία, θεοπίζει το αυτόματο διαζύγιο, το παράδειγμα του αγίου Δημητρίου έχει να πει

πολλά. Γ) Ο άγιος Δημήτριος εκτός των ανωτέρω ήταν και μάρτυς. Η εποχή μας χρειάζεται όσο τίποτα άλλο τους μάρτυρες. Εάν δεν υπάρχει το πρότυπό του μαρτυρίου ο πολιτισμός μας θα καταρρεύσει σαν χάρτινος πύργος. Η εποχή μας έγινε κόλαση γιατί καλλιεργήσαμε φιλαυτία, φιληδονία, καλοπέραση. Παλαιά οι άνθρωποι, λέγει κάπου ο πατήρ Παΐσιος, φυτεύανε δένδρα για να έχουν σκία οι μεταγενέστεροι· σήμερα επιδιώκουμε την άμεση προσωπική ωφέλεια εδώ και τώρα. Ακόμη και οι Χριστιανοί καλλιεργήσαμε ένα εύκολο χριστιανισμό, άνετο, ευρύχωρο, φωτεινό, χωρίς προβλήματα. Ξεχάσαμε το σταυρό του Χριστού. Ξεχάσαμε ότι για να

φθάσουμε στην ανάσταση πρέπει να περάσουμε από τον Γολγοθά. Ξεχάσαμε τέλος ότι το μαρτύριο είναι χάρισμα· είναι δώρο του Θεού που δίνεται στους πιο εκλεκτούς. «Υμίν χαρίσθη, το υπέρ Χριστού, ου μόνον το εις αυτόν πιστεύειν αλλά και την υπέρ αυτού πάσχειν» (Φιλ.1,29). Και στην Α Θεο.3,4 λέγει ο Παύλος να μη τα χάνει κανείς μπροστά στις θλίψεις γιατί «εις τούτο κείμεθα». Αυτός είναι ο προορισμός μας, το έργο μας, η κληρονομία μας, το περιεχόμενο της ζωής μας. Και μη νομίσουμε ότι μόνο οι Χριστιανοί ανεβαίνουν πάνω στον σταυρό και οι άλλοι τον γλυτώνουν. Στο Γολγοθά σταυρώθηκαν και ληστές. Συνεπώς όλοι κάποτε θα ανεβούμε σε κάποιο σταυρό· πιστεύοντες και μη πιστεύοντες. Με τη διαφορά ο σταυρός των απίστων είναι πιο βαρύς και χωρίς αμοιβή, ενώ το σταυρό των πιστών, τον κάνει ελαφρύ η χάρη και η δύναμη που προσφέρει ο Χριστός μας σε όσους αγωνίζονται υπό τη σημαία του και έχει ως ανταμοιβή την αιώνια ζωή και ευτυχία. Έτσι η χριστιανική ζωή ενώ έχει κι αυτή πόνο, θλίψη, δοκιμασία εν τούτοις είναι γλυκεία και όμορφη. Είναι δύσκολο να το καταλάβουμε αυτό με την ανθρώπινη νοοτροπία. Πρέπει να έχουμε «νον Χριστού» και να βλέπουμε τη ζωή με το πρίσμα της αιωνιότητας και κάτω από το φως της ιστορίας. Τον Ιωσήφ στην Π.Δ. τον έκανε αντιβασιλέα της Αιγύπτου και άγιο, η κακία των αδελφών του, η συκοφαντία της γυναίκας του Πετεφρή, η άδικη φυλάκισή του. Βέβαια σ' όλους τους αγίους δεν υπάρχει πάντα το ευτυχισμένο τέλος της ιστορίας του Ιωσήφ. Το αίμα, ο πόνος, το δάκρυ και η πίκρα είναι η κατάληξη της ζωής τους. Ακολουθεί όμως η τιμή, η καταξίωση, το θαύμα, οι ιάσεις, το μύρο που παρέχουν και άλλα χαρίσματα και η άρρητη ευτυχία του παραδείσου την οποία μακάρι να γευθούμε όλοι μας.

www.pmeletios.com

ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΠΕΣΤΕ ΚΙ ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ...

Να μάθουμε να αγαπάμε, ήταν η συμβουλή ενός νεαρού Αλβανού, που παρουσίασε ο Λάκης Λαζόπουλος στο "Τσαντίρι" του. Καλοδεχούμενος, μόνο που τούτη η χώρα από τότε που εμφανίστηκε είναι γεμάτη αγάπη, απόδειξη ότι και σήμερα όλες οι μεγάλες ιδέες και ο πολιτισμός πηγάζουν από εδώ. Και μόνο το γεγονός ότι έχουν φθάσει να ζουν στην Ελλάδα, σε μια τόση δα γη, πάνω από 1.500.000 ξένοι, με τους περισσότερους Αλβανούς, δηλαδή το 15% του πληθυσμού είναι μετανάστες, τι δείχνει; Ότι από την κόλαση όπου ήταν, ζουν στην Ελλάδα μια χαρά, έχουν δουλειά, έκαναν οικογένεια, απέκτησαν σπίτι.

Δεν ζητάμε τίποτα απ' όλους τους μετανάστες, που βρήκαν καλό λιμάνι εδώ, εκτός απ' αυτό που υποχρεωνόμαστε όλοι εμείς οι Έλληνες που πήγαμε μετανάστες στην Αμερική, στον Καναδά, στην Αυστραλία, στη Γερμανία, σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, να έχουμε. Νόμιμα χαρτιά, πρόσκληση, βίζα. Να ξέρει το κράτος ποιος είναι ποιος. Και φυσικά να σέβονται τους νόμους και τις παραδόσεις της χώρας μας και του λαού μας. Τίποτε περισσότερο απ' αυτά που με ξεκάθαρο τρόπο και απλή γλώσσα είπε πρόσφατα ο πρωθυπουργός της Αυστραλίας κ. Κέβιν Ραντ, απαντώντας σε επικρίσεις μουσουλμάνων μεταναστών επειδή τα εκεί τζαμιά επιτηρούνται από τις μυστικές υπηρεσίες για να μη μετατραπούν σε άντρα τρομοκρατών:

"Οι μετανάστες, και όχι οι Αυστραλοί, είναι αυτοί που πρέπει να προσαρμοστούν. Έτσι είναι, και άμα τους αρέσει! Βαρέθηκα να ανησυχούμε σε αυτήν τη χώρα μήπως προσβάλουμε ένα άτομο ή την κουλτούρα του. Από τότε που έγιναν οι τρομοκρατικές επιθέσεις στο Μπαλί, η πλειοψηφία των Αυστραλών ένωσε ένα κύμα πατριωτισμού.

Οι περισσότεροι Αυστραλοί πιστεύουν στον Θεό. Δεν έγινε οργανωμένα, αλλά είναι γεγονός: Χριστιανοί, άντρες και γυναίκες, με χριστιανικές αρχές, ίδρυσαν αυτήν τη χώρα, και αυτό είναι καθαρά καταγεγραμμένο. Αρμόζει λοιπόν να το δείχνουμε πάνω στους τοίχους των σχολείων μας. Αν ο Θεός σας προβάλλει, σας προτείνω να βρείτε άλλο μέρος του κόσμου για να ζήσετε, διότι εμάς ο Θεός είναι μέρος της κουλτούρας μας.

Θα δεχτούμε αυτά που πιστεύετε χωρίς ερωτήσεις. Αυτό που ζητάμε είναι να δεχθείτε κι εσείς αυτό που πιστεύουμε εμείς και να ζήσετε μαζί μας με αρμονία, χαρά και ειρήνη.

Αυτή είναι η δική μας χώρα, η δική μας γη και ο δικός μας τρόπος ζωής, και θα σας προσφέρουμε κάθε ευκαιρία να τα απολαύσετε κι εσείς. Όμως, μόλις χορτάσετε να παραπονιέστε, να γκρινιάζετε και να μουρμουρίζετε για τη σημαία μας, τον όρκο πίστης της χώρας μας που κι εσείς δίνετε όταν παίρνετε την υπηκοότητα, τα χριστιανικά μας πιστεύω και τον τρόπο ζωής μας, να ξέρετε ότι μπορείτε να εκμεταλλευτείτε και άλλη μία μεγάλη ελευθερία της Αυστραλίας, το δικαίωμα να φύγετε!

Αν δεν είστε ευχαριστημένοι, τότε φύγετε! Δεν σας φέραμε εδώ με το ζόρι. Εσείς διαλέξατε να έρθετε. Οπότε, δεχτείτε τη χώρα που εσείς διαλέξατε!"

Είπε όμως και κάτι βαρύ ο νεαρός αλβανός μαθητής. Ότι στην Ελλάδα υπάρχει ρατσισμός... Είναι προσβολή! Αν ήμασταν ρατσιστές (κάποιες παραφωνίες δεν είναι ο κανόνας), δεν θα έρχονταν εδώ τόσες χιλιάδες, απρόσκλητοι. Μόνοι τους επέλεξαν να 'ρθουν. Και όταν μιλάς για ρατσισμό να μην ξεχνάς τι τράβηξε η ελληνική ομογένεια, οι Βορειοηπειρώτες στην πατρίδα σου. Μαρτύρησαν και ακόμη και σήμερα τους παίρνουν, τους αρπάζουν τις περιουσίες τους. Λοιπόν θα ήταν σωστό ο μικρός μαθητής να έδινε πρώτα τη συμβουλή στους συμπατριώτες του, τους Αλβανούς, να μάθουν να αγαπάνε τους εκεί έλληνες ομογενείς, όσους έχουν απομείνει από τις διώξεις. Όχι λοιπόν μαθήματα. Ας πουν σε τούτη τη χώρα κι ένα ευχαριστώ... Που τους έδωσε την ευκαιρία να ζουν πολύ καλύτερα απ' ό,τι ζούσαν στην Αλβανία. Διαφορετικά δεν θα έφευγαν για να 'ρθουν εδώ.

Το άρθρο αυτό δημοσιεύτηκε στην εφημ. «ΤΟ ΠΑΡΟΝ» (Που πάντα γράφει τα πράγματα με το όνομά τους).

Επιστολές

Εν Βόλω τη 5η Οκτ. 2009

ΠΡΟΣ:
ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ
ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ
Κον ΙΕΡΕΜΙΑΝ
22007 ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ

Σεβασμιώτατε άγιε Πάτερ

Επιτρέψατέ μου να σας εκφράσω την βαθυτάτην μου θλίψιν, όταν πληροφορήθην, ότι κατόπιν πιέσεων εκ του Πατριαρχείου ανακαλέσατε την υπογραφήν σας εις την "Ομολογίαν Πίστεως κατά του Οικουμενισμού".

Γνωρίζοντας εκ του Πνευματικού μου Πατρός Αρχιμ. Κ. Γρηγορίου Χατζηνικολάου, Καθηγουμένου της Ι.Μ. Αγ. Τριάδος Άνω Γατζέας Βόλου, το εκ νεότητός σας αγωνιστικόν υπέρ της πίστεώς μας φρόνημα, τον όρκον τον οποίον εδώσατε κατά την χειροτονία σας ως επισκόπου, ενώπιον του Παναγίου Θυοισαστηρίου και του Ιερού Ευαγγελίου, δια την τήρησιν των Ιερών Κανόνων, οι οποίοι εκυρώθησαν υπό των Αγίων και Θεοφόρων Πατέρων, των Οικουμενικών και Τοπικών Συνόδων, αλλά και την, εκ της ιδιότητός σας, ως Ομοτίμου Καθηγητού της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, απορρέουσαν γνώσιν, περί των όσων συνέβησαν από του Σχίσματος έως της σήμερον, σχετικά με την προσέγγισιν Παπικών και Ορθοδόξων με σκοπό την ένωσιν, αναρωτώμαι:

Απομονώσατε το φρόνημα του Αγ. Γρηγορίου του Παλαμά, του Αγ. Φωτίου, του Αγ. Μάρκου του Ευγενικού, οι οποίοι, παρ' ότι μόνοι σχεδόν, έμειναν εδραίοι εις την πίστιν μας και ως στυλίοι ακλόνητοι διέσωσαν την Ορθοδοξίαν μας από την πλάνην του Πάπα; Εσείς, έχοντας την στήριξιν συνεπισκόπων σας, Ηγουμένων Ι. Μονών, κληρικών, μοναχών και λαϊκών επί συνόλου περίπου 20.000 προσυπογραψάντων, έως τώρα, την εν λόγω Ομολογίαν, λιποψυχήσατε και ανακαλέσατε την υπογραφήν σας;

Απομονώσατε, σεβασμιώτατε, τους Αγιορείτες Μοναχούς των, επί Πατριάρχου Βέκκου υπογραψάντων την ένωσιν, τα πτώματα των οποίων εμαύρισαν, ετυμπανίσθησαν και μέχρι σήμερον παραμένουν άλυωτα, επειδή επρόδωσαν την πίστιν μας, φοβούμενοι τας απειλάς του Πατριάρχου;

Απαρνείσητε το, εις το υπό της Ι.Μ. Μεγάλου Μετε-

ώρου περιοδικόν "Εν Συνειδήσει" τεύχος Ιουνίου 2009, καταξιωμένον άρθρο σας υπό τον τίτλον: "Είναι λάθος να αποδίδεται ο όρος "εκκλησία" στους Δυτικούς", καθ' όσον ανακαλώντας την υπογραφήν σας, συμπορεύεσθε μετά του Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ο οποίος αποδέχεται τους "Φραγκολατίνους" ως επίσημον εκκλησίαν;

Ανακαλείται τα γραφόμενά σας ότι: "Οι Δυτικοί έχουν λανθασμένη έννοια περί Θεού. Ο Θεός τους δεν είναι "ο Θεός των Πατέρων ημών" και συμφωνείται πλέον, με τις αντιλήψεις όχι μόνο των Παπικών αλλά και της "Νέας Εποχής", οι οποίοι θέλουν, όλες τις θρησκείες να οδηγούν εξ ίσου στον ίδιο δῖθεν Θεό, δεδομένου ότι σ' αυτές συμμετέχει και ο Πατριάρχης μας;

Το ποιμνίό σας "ο πιστός λαγούλες, οι αγράμματες κατά κόσμον, αλλά πιστές λαγούλες, που κράτησαν στην καθαρή τους ψυχή την σωστή έννοια περί Εκκλησίας" περιμένει από Σας να λάβετε ορθές αποφάσεις, να αναθεωρήσετε την θέση σας και να επανέλθετε εις το παλαιόν αγωνιστικόν υπέρ της πίστεώς μας φρόνημα, με το οποίο αναδειχθήκατε ως ιεράρχης κα καθιερωθήκατε εις την συνειδήσιν μας ως "Ορθοτομών τον Λόγον της Αληθείας".

Αναλογιζόμενος ότι αγώνες ετών θα διαγραφούν, παρασύροντας, λόγω της θέσεώς σας, εις την καταστροφήν και αγνές ψυχές δια τις οποίες θα δώσετε λόγον, επιτρέψατέ μου, Σεβασμιώτατε, δια μίαν ακόμη φορά, να εκφράσω την βαθυτάτην μου θλίψιν.

Σεβόμενος και τιμώντας το κύρος και τους αγώνες σας, παρακαλώ αδελφικά και εν αγάπη, όσο υπάρχει καιρός, να αναθεωρήσετε τη στάση σας και να σηπαταχθήτε μετά της υγιαίνουσας μερίδος των Ορθοδόξων και όχι μετά της βλασφήμου των κακοδόξων Οικουμενιστών.

**Μετά βαθυτάτου σεβασμού
ασπάζομαι την αγίαν υμών δεξιάν**

Υϊκώς

Κωνσταντίνος Γιάτσος

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ:

1. ΕΦΗΜΕΡ. "ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ": ΚΑΝΙΓΙΟΣ 10 - 10677 ΑΘΗΝΑΙ
2. ΠΕΡΙΟΔ. "ΘΕΟΔΡΟΜΙΑ": Τ.Θ. 5124, Τ.Κ. 54124, ΘΕΣ/ΝΙΚΗ
3. ΕΦΗΜΕΡ. "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ": ΤΗΛ. 2410-537965, ΛΑΡΙΣΑ.
4. ΕΦΗΜΕΡ. "ΑΓΩΝΑΣ": ΑΙΟΛΟΥ 20, 41221, ΛΑΡΙΣΑ.
5. ΕΦΗΜΕΡ. "ΣΠΙΘΑ": Ι.Μ. ΛΟΠΟΒΑΡΔΑΣ, 84400, ΠΑΡΟΣ.
6. ΠΕΡΙΟΔ. "ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ": Τ.Θ. 18407, Τ.Κ. 54003, ΘΕΣ/ΝΙΚΗ.
7. ΠΕΡΙΟΔ. "ΕΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙ", Ι.Μ. ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΕΤΕΩΡΟΥ, ΑΓ. ΜΕΤΕΩΡΑ, Τ.Κ. 42200, ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Μας πήραν μωρά παιδιά απ' το μαστό της μάνας μας της Ορθοδόξου Εκκλησίας και μας έμαθαν άλλα. Μας έδωσαν να πιούμε γάλα κονοέρβας. Μας έκοψαν από τις ρίζες. Μας χώρισαν από την παράδοση. Μας απομάκρυναν από το σπίτι μας. Μας έκαμαν αλλοδαπούς στον τόπο μας. Βάλθηκαν να μας ξεμάθουν τη μητρική μας γλώσσα, τη γλώσσα της Ορθοδοξίας, τη μητρική γλώσσα του ανθρώπου. Ποιοι; Όσοι θέλησαν δια της βίας να μας σώσουν οι διαφωτιστές, προπαγανδιστές, Βαυαροί, άθεοι... μέχρι σήμερα. Μαζί μ' αυτούς όλοι όσοι θεωρήσαμε τα φώτα τους φώτα, τον πολιτισμό τους πρόοδο. Και έτσι στα τυφλά, χωρίς διάκριση πνευματική πήραμε το κάθετί απ' αυτούς σαν ανώτερο, καλύτερο, πολιτισμένο (σε τέχνη, δίκαιο, οργάνωση ζωής, αρχιτεκτονική, μουσική...) και βασανίζεται το είναι μας. Απορρίπτει ο οργανισμός μας ένα-ένα τα μεταμοσχευθέντα ξένα μέλη. Και συνέχεια μας μεταμοσχεύουν βιαίως νέα.

Δεν είναι η Εκκλησία αυτή που νομίζουμε. Δεν είναι αυτή που χτυπάμε, αυτή που βαλθήκαμε να καταστρέψουμε.

Δεν έχει σχέση η Ορθοδοξία με «μεσαιωνισμούς», «μυστικισμούς», «κληρικαλισμούς», «σχολαστικισμούς» που ακούμε. Τόσοι δυτικοθρεμμένοι νομίζουν ότι σε Δύση και Ανατολή όλοι οι όροι έχουν το ίδιο περιεχόμενο. Και προσπαθούν να μας ελευθερώσουν από αρρώστιες που δεν περάσαμε. Και μας αρρωσταίνουν με τις θεραπείες τους. Και μας περιπλέκουν με τις λύσεις τους.

Το θέμα το μεγάλο είναι να γνωρίσουμε την Εκκλησία την Ορθόδοξη που αγνοούμε. Τη μία, αμόλυντη, άφθορη, άχραντη καρδιά της. Αυτήν που αποτελεί το βαθύτατο και πιο αληθινό είναι μας. Αυτήν με την οποία έχουμε πολύ μεγαλύτερη σχέση απ' ό,τι νομίζουμε. Αυτήν που ξέρουμε βαθύτατα χωρίς να το καταλαβαίνουμε. Αυτήν που πάμε ασυνείδητα να βρούμε αρνούμενοι την, γιατί αγνοούμε την αλήθειά της, τη θεανθρωπία της, τη δόξα της ταπεινώσεώς της.

Ό,τι πολύτιμο ζητούν όλοι οι αληθινοί αναζητητές βρίσκεται στην Ορθοδοξία. Στην πολεμική που γίνεται εναντίον της, η Εκκλησία δεν αντιδρά βεβιασμένα και απερισκεπτα. Αφήνει

ελεύθερα τα πράγματα και τα πάντα οδηγούνται από το Άγιο Πνεύμα.

Η Ορθοδοξία δεν αντιπροσωπεύει μία άποψη, έστω σωστή έχει την αλήθεια σεσαρκωμένη.

Μέσα στο κλίμα το εύκρατο της Εκκλησίας ο άνθρωπος αποκτάει άλλη αντοχή και μέγεθος. Σαν τη ρίζα που σπάει το βράχο. Σαν το σπόρο που πετάει νέο βλαστάρι. Και με τη θεία Χάρη ο άνθρωπος ξεπερνάει το φράγμα του φθαρτού και κτιστού. Και προχωρεί από την άγνοια στη γνώση. Και η γνώση του φαίνεται λίγη. Και προχωρεί πέρα από τη γνώση. Στην άγνοια την υπερτέρα πάσης γνώσεως. Και προσεύχεται με τον εκκλησιαστικό ποιητή για όλο τον κόσμο, εκθρούς και φίλους, πολέμιους και ειρηνικούς, λέγοντας. «Η Εκκλησία Σου είναι στολισμένη με τα αίματα των Μαρτύρων Σου, που τα φοράει σαν πορφύρα και βύσσον, και με τα αίματα αυτά απευθύνεται με δυνατή φωνή σε σένα Χριστέ ο Θεός: Να καταπέμψεις στο λαό Σου τους οικτηρημούς Σου, να δωρίσεις στην πολιτεία Σου την ειρήνη, και στις ψυχές μας, να δώσεις τη σωτηρία».

**Ευάγγελος Βλαχάκης
συνταξιούχος εκπ/κος**

ΤΗΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΜΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ 28^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Στις 28 Οκτωβρίου 2009, ημέρα Τετάρτη, συγκεντρωθήκαμε και πάλι, σύμφωνα με το κάλεσμα της εφημερίδας μας, μετά τη Θεία Λειτουργία, στο γνωστό χώρο της πλατείας «Μπτέρα», απέναντι από το Ιερό του Αγίου Αχιλλίου, προκειμένου, **με τη σιωπηλή παρουσία μας** (λόγω ασφαλιστικών μέτρων του δεσπότη) να διαμαρτυρηθούμε για τα συμβαίνοντα στο χώρο της Εκκλησίας αλλά και για το χρονίζον τοπικό εκκλησιαστικό πρόβλημα. Δυστυχώς, για το τελευταίο αρμόδιοι και μη τηρούν στάση ανεξίτητης σιωπής και συμπάραστασης με χαρακτηριστικό παράδειγμα τις συνεχιζόμενες, απανωτές, δικαστικές διώξεις μας και τις άδικες, χωρίς αποδεικτικά στοιχεία, μονόπλευρες αποφάσεις κατά νομοταγών και καταξιωμένων στην

κοινωνία, ευυπόληπτων πολιτών. Με βάση το παραπάνω γενικό πνεύμα και τις πρόσφατες επίκαιρες εξελίξεις στο θέμα της προδοσίας της Πίστεως και τα «ανοίγματα» προς τον Πάπα, όπως συνέβη με τα θλιβερά γεγονότα στο κατάπτυστο συμβούλιο των «Εκκλησιών» στην Κύπρο, προσπαθήσαμε να δώσουμε ένα τέτοιο μήνυμα κατά τη διαμαρτυρία μας. Τα πανώ, λοιπόν, είχαν **αντιοικουμενιστικό, κυρίως, περιεχόμενο**, αλλά και σχετικό με την καθαροση στην Εκκλησία, χωρίς φυσικά να θίγουμε προσωπικά κανένα. Κι αυτό, κυρίως, από σεβασμό προς τις δικαστικές αποφάσεις, τις οποίες βέβαια, δεν πρόκειται να αφήσουμε αναπάντητες, εφόσον δεν εξαντλήσουμε κάθε νόμιμο δικαίωμά μας, προσφεύγοντας τόσο στα Ανώτατα

Αυτά γράφανε τα τρία αναρτημένα πανώ

Δικαστήρια της πατρίδας μας όσο και σ' αυτά της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το δίκιο είναι σαφώς με το μέρος μας, όπως συμπεραίνεται ακόμη και από

κάποιον που διαθέτει στοιχειώδεις νομικές γνώσεις, μελετώντας τις διάφορες αγωγές. **Κυρίως, όμως, πιστεύουμε στην τελική δικαιοσύη**

μας, γιατί ο Θεός δεν ευλογεί ποτέ την αδικία. Μπορεί να αργεί, αλλά ποτέ δεν λησμονεί!!! Κάποτε θα μιλήσει...

Κλείνοντας το ρεπορτάζ θα ήταν παράλειψή μας αν δεν τονίζαμε ότι ο κύριος σκοπός της παρουσίας μας, τη μέρα εκείνη, ήταν να τιμήσουμε, με την ευκαιρία της Εθνικής Εορτής, τους αγωνιστές του Έπους του '40, που θυσιάστηκαν πάνω στις βουνοκορφές της Πίνδου, για να είμαστε σήμερα οι Έλληνες ελεύθεροι από τους θρασύδειλους φασίστες του Μουσολίνι. Τέλος, η δυναμική παρουσία μας επιβεβαίωσε για μια ακόμη φορά ότι δεν μας τρομάζουν τα τρομοκρατικά μέτρα, οι απειλές και η άδικη μεταχείριση εκ μέρους των διαφόρων αρμοδίων. Το δίκιο και η αλήθεια τελικά θα νικήσουν.

Η ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ... ΣΥΝΝΕΦΟ

Δημοσιεύματα μιας ημέρας

Καθημερινά, σχεδόν, βλέπουμε να διαφημίζονται στον τοπικό τύπο πάνω από δέκα διαφορετικές εκδηλώσεις της Μητρόπολης, με αποτέλεσμα, κάποιος που θα διαβάσει την εφημερίδα να θαυμάζει τις δραστηριότητες αυτές.

Γι' αυτές τις περιπτώσεις ο λαός συνηθίζει να λέγει: "όπου ακούς πολλά κεράσια πάρε μικρό καλάθι". Έτσι, για να φανούν πολλές οι δραστηριότητες ώστε ντόρος να γίνεται, παρουσιάζεται το ίδιο γεγονός με πολλές παραλλαγές, όπως συνέβη με το περιβόητο "Κρίκκειο ίδρυμα", τις εβδομαδιαίες ομιλίες και τα κατηχητικά με τους μετρημένους στα δάχτυλα ακροατές, τις συνεχείς παρουσιάσεις εικόνων της Παναγίας, με διαφορετικό κάθε φορά προσωνύμιο, καθώς και τα λείψανα διαφορετικών αγίων. Με τον τρόπο αυτό επιτυγχάνεται η προσωπική προβολή στα μάτια των ανθρώπων και η ικανοποίηση του εγωισμού από τα χειροκροτήματα και τους επαίνους καλπάζει, απολαμβάνοντας τα του κόσμου και ξεχνώντας τα λόγια του Αβραάμ προς τον πλούσιο: "... μνήσθητι ότι απέλαβες συ τα αγαθά σου εν τη ζωή σου ... νυν δε οδυνάσαι" (Λουκ. 16,25).

Τι τρέλα, Θεέ μου! Τόση προπαγάνδα, τόσος κόπος, τόση ανάλωση του "είναι" για κάτι πρόσκαιρο, μάταιο και ανώφελο!

ΤΟ ΘΥΜΑΣΤΕ ΑΥΤΟ;

"Έκανα λάθος. Ζητώ συγγνώμη" (δεσπότης Ιγνατίος Λάππας)

Το Εκκλησιαστικό δικαστήριο είναι όργανο της Εκκλησίας, το οποίο κρίνει τα κανονικά Εκκλησιαστικά παραπτώματα, και συνεπώς πρέπει η κρίση του να έχει τα στοιχεία της σοβαρότητας και της υπευθυνότητας. Τα όργανα αυτά (δηλαδή τα Εκκλησιαστικά δικαστήρια) συγκροτούνται από ανώτατους κληρικούς, μητροπολίτες, οι οποίοι διαμορφώνουν την κρίση τους με βάση τα παραπάνω στοιχεία της σοβαρότητας και υπευθυνότητας. Είναι θλιβερό το φαινόμενο, μέλος του Εκκλησιαστικού δικαστηρίου, όπως ο δεσπότης Ιγνατίος Λάππας, πριν συμπληρωθεί 24ωρο από

την έκδοση της απόφασης κατά του πρώην Αττικής Παντ. Μπεζενίτη, να δηλώνει δημοσίως και σε επήκοον όλων ότι: "Εκ των υστέρων διέβλεψα ότι η ως άνω κρίση μου (να αθώωσω τον Μπεζενίτη) καταδικνύεται εσφαλμένη... και τους ανθρώπους ίσως εσκανδάλισα... και γι' αυτό ζητώ συγγνώμη". Εάν αυτό ελέγχο από δικαστή μετά την έκδοση απόφασης, την επομένη θα πήγαινε στο σπίτι του, και την μεθεπομένη θα τον καλούσε ο Εισαγγελέας.

Με τον Ιγνατίο τι έγινε; Με ένα, "ΕΚΑΝΑ ΛΑΘΟΣ", και τελειώσαμε.

ΑΝΤΕ ΣΥΝΤΟΜΑ ΝΑ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΩΣΕΤΕ

Δεν πέρασε ούτε πεντάμηνο (25-5-09) που εγκαινιάσατε το μοναδικό ίδρυμα της μητρόπολης με τέσσερα διαφορετικά ονόματα:

- 1) Ορφανοτροφείο θηλέων Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου.
- 2) "Κρίκκειον" Ορφανοτροφείον Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου.
- 3) Ορφανοτροφείο θηλέων - συνοικία Ανθούπολης - Θεσσαλία.
- 4) "Κρίκκειον" Ευαγές ίδρυμα.

Τότε ο δεσπότης Ιγνατίος είχε πει: "Το ίδρυμα αυτό είναι αφιερωμένο στην Παναγία την Βρεφοκρατούσα. Όπως η Παναγία ασπάζεται τον υιόν της και Θεό μας, να ασπάζεται και να προστατεύει τα κορίτσια μας... Το ίδρυμα θα γιορτάζει κάθε 13 Δεκεμβρίου".

Στις 22-10-09 διαβάσαμε στον τοπικό τύπο έκπληκτοι, ότι και άλλη εικόνα της Παναγίας υποδέχονταν στο ίδρυμα, που για μέρες διαφη-

μιζονταν, και συγκεκριμένα έγραφαν:

«Έγινε η επίσημη υποδοχή της εικόνας Ορφανοτρόφου... Ο Μητροπολίτης υποδέχθηκε την ιστορική εικόνα και την έχρισε με Άγιο Μύρο και την τοποθέτησε σε ειδικό κατασκευασμένο μαργαρόγλυπτο προσκυνητάρι... και τέλος ευχήθηκε, η Παναγία η Ορφανοτρόφος να στηρίζει και να βοηθάει όλους τους ανθρώπους και ιδιαίτερα τα μικρά και απροστάτευτα παιδιά...». Τι κρίμα!!! Έπρεπε να περάσουν πέντε μήνες για να καταλάβουν ότι η Ορφανοτρόφος

βοηθάει και προστατεύει τα παιδιά του Ορφανοτροφείου, ενώ η Βρεφοκρατούσα τι;

Άντε, σύντομα να φέρετε κανά δύο ακόμη Παναγίες να τις τεταρτώσετε. Δεν είναι σωστό ναχτέ τέσσερες διαφορετικές ονομασίες για το ίδιο οικημα με δύο μόνο Παναγίες!!! Καλό θα είναι να βάλετε και κανένα κυτίον.

"ΜΕ ΠΑΡΕΠΛΑΝΗΣΑΝ" !!! (δεσπότης Ιερεμίας Φούντας) ΜΑΣ ΠΡΟΕΚΥΨΕ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ !!!

"Με παρεπλάνησαν διότι με είπαν ότι θα υπογράψουν την ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ και άλλο Ιεράρχες..."

Τι κρίμα!!! Μας ξάφνιασε ο φίλος του δεσπότη της Λαρίσης! Και να φαντασθεί κανείς ότι είναι και καθηγητής Πανεπιστημίου! Είναι ακατάλληλος για Ιεράρχης, πρώτον γιατί λιποτάκτησε από το καθήκον της υπερασπίσεως της Ορθοδόξου πίστεως που έδωσε την ώρα της χειροτονίας του. Και δεύτερον διότι αρχιμανδρίτης ων γρονθοκόπησε την ημέρα της εορτής του πολιούχου μας Αγ. Αχιλλίου, τον εξαιρετο Θεολόγο και Γυμνασιάρχη Γ. Παπαζέτη για επιστολή που του έστειλε ο τελευταίος και του υποδείκνυε άστοχες ενέργειες.

Δεσπότης μοξέρ και λιποτάκτης δεν γνωρίζουμε εάν υπήρξε ποτέ στην Εκκλησία. Μήπως πρέπει να καθαίρεθεί;

ΕΙΜΑΣΤΕ ΓΙΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ

"Ενθρόνιση Ηγουμένου της Ιεράς Μονής Αγ. Ραφαήλ"

"Χαρμόσουνα χτύπησαν οι καμπάνες ψηλά στο γέρο-Όλυμπο, την Πέμπτη 10 Σεπτεμβρίου 2009 το απόγευμα, όπου στην "Ερημό" του Πυργετού... Στην τελετή παρέστησαν και ευλόγησαν τον Άγιο Καθηγούμενο όλη τη Μοναστική Αδελφότητα και οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Καστορίας κ. Σεραφείμ και Εδέσσης κ. Ιωήλ... Με πολλή συγκίνηση ο Καθηγούμενος ανήλθε στο θρόνο της Ιεράς Μονής υποβασταζόμενος υπό των συμμαναστών του..."

Τι κρίμα, την επόμενη ημέρα ανηφόρισε κόσμος να δει και να θαυμάσει τα όσα έγραψε ο τοπικός τύπος και τα όσα έδειξαν τα τοπικά κανάλια και το ίντερνετ και βρήκαν την πόρτα

κλειδωμένη. Την μεθεπόμενη Κυριακή το απόγευμα η κατάσταση γύρω από το Μοναστήρι ήταν τραγική-σκαούλες με πρόσφορα, λάδια κ.ά., τα οποία πήγε το πρωί κόσμος προκειμένου να εκκλησιαστεί. Βρήκε όμως και πάλι το Μοναστήρι κλειδωμένο, οπότε αναγκάστηκε να τα κρεμάσει ψηλά στο φράχτη, μήπως και κάποιος άνοιγε το μοναστήρι. Δυστυχώς πρόλαβαν τα σκυλιά, οι αλεπούδες

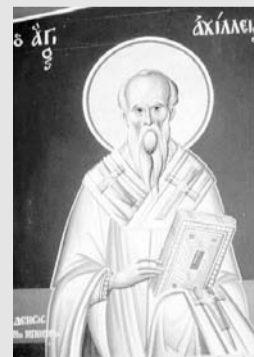
... μια και κανείς από την "μεγάλη αδελφότητα" δεν πήγε.

Μετά δε από μέρες κάδοι απορριμμάτων αναποδογυρισμένοι, σκουπίδια και κακό συναπάντημα παρατήρησε επισκέπτης.

Καλά, είπε, αυτοί εδώ είναι μόνον για πανηγύρια...;

ΞΕΧΑΣΑΤΕ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΑΧΙΛΛΙΟ;

Σε μόνιμη βάση, σχεδόν, βλέπουμε να διαφημίζεται στα τοπικά μέσα ενημέρωσης ότι, "κάθε Τρίτη τελούνται παρακλήσεις προς τον Άγιο Λουκά, Αρχιεπίσκοπο Κριμαίας, το Ρώσο, Ιατρό και θαυματουργό... στον ιερο Μητροπολιτικό ναό του Αγίου Αχιλλίου Λαρίσης... Οι προσερχόμενοι θα έχουν την ευκαιρία να προσκυνούν τεμάχιο του Χαριτόβρυτου λειψάνου του Αγίου Λουκά που

κάποιον άλλον που θα συγκινήσει περισσότερο τους πιστούς και η προσέλευσή τους θα αυξήσει τα έσοδα.

Έξυπνο το τέχνασμα, αλλά προς εντροπήν.